

PONÈNCIA ESTRATÈGICA

ASSEMBLEA NACIONAL

13 MAIG 2018

ÍNDIX

PONÈNCIA ESTRATÈGICA ASSEMBLEA NACIONAL 13 MAIG 2018

1. ANÀLISI DE CONJUNTURA	2
1.1. Context.....	2
1.1.1. Mirada enrere; Procés.....	3
1.1.2. Situació econòmica i social	6
1.1.3. L'ofensiva recentralitzadora de l'Estat Espanyol.....	8
1.2. Lectura del moment actual	10
1.2.1. L'anàlisi dels moments decisius - Tardor 2017.....	10
1.2.2. El paper de la CUP: Implicació i incidència	12
1.2.3. Constatacions post octubre.....	13
1.2.4. Anàlisi de la situació al País Valencià i a les Illes.....	14
1.3. Nou cicle polític.....	16
2. AVANÇAR CAP A LA REPÚBLICA.....	19
2.1. En el camp de la mobilització popular	21
2.1.1. Desobediència i Autotutela de drets	21
2.1.2. Propostes d'actuacions coordinades arreu dels Països Catalans	22
2.1.3. El paper de l'Esquerra Independentista.....	23
2.2. Municipalisme com a marc estratègic.....	24
2.2.1. Definicions	24
2.2.2. Municipalisme de ruptura.....	25
2.2.3. Les Candidatures d'Unitat Popular als municipis	26
2.2.4. Aliances.....	27
2.2.5. L'Assemblea Municipalista dels Països Catalans.....	29
2.3. En el camp de les institucions	29
2.3.1. Al Parlament de Catalunya	29
2.3.2. Als Ajuntaments	32
2.3.2.1. La nació completa	32
2.3.2.2. Concreció tàctica	32
2.3.2.3. Horitzó eleccions Maig 2019	33
2.4. Cap a un procés constituent	36
2.5. Lluita antirrepressiva	37
2.6. Internacionalització del conflicte i del projecte de la República Catalana.....	38
2.6.1. A l'Estat espanyol.....	39
2.6.2. Europa i Unió Europea.....	39
2.6.3. Resta d'agents internacionals fora de la UE	41
ANNEX I - Assemblea Municipalista dels Països Catalans	42

ANÀLISI DE CONJUNTURA

1.1. Context

En les darreres dècades, als Països Catalans, com al conjunt del sud d'Europa, el capitalisme patriarcal s'ha construït sobre l'explotació de la classe treballadora i les classes populars; sobre la doble explotació de les dones; sobre la desposseïció i la desigualtat i sobre l'alienació i la mercantilització de la natura i dels béns comuns naturals. Aquest capitalisme patriarcal ha estat dirigit i aplicat per les institucions europees, espanyoles i autonòmiques en concertació amb les elits polítiques i econòmiques, d'aquí i de fora, ha trinxat el territori, ha desestabilitzat el sistema climàtic i continua malmetent ecosistemes a nivell local i a nivell global; i ha privatitzat bona part de les infraestructures i sectors bàsics, degradant així els drets i el patrimoni de totes per a benefici d'uns pocs. Aquest procés ha anat acompanyat del desmantellament del teixit productiu i del sector primari, centrant la vida productiva en el monocultiu turístic, l'especulació immobiliària i la financiarització de l'economia.

Pel que fa específicament al patrimoni públic, ha estat progressivament subhastat i trossejat, fins i tot la part que garanteix els serveis bàsics, constituint un nou nínxol de mercat que s'incrementa a partir de l'any 2007, amb la crisi econòmica. La manca de capacitat de les institucions públiques per generar ingressos, a causa de la disminució de l'activitat econòmica i de la no voluntat de redistribuir la riquesa, s'ha sumat als problemes estructurals que provoquen una manca de recaptació –principalment la baixa pressió fiscal a les grans fortunes i multinacionals i el frau fiscal. El resultat ha estat un gran endeutament, a uns interessos abusius, de gairebé totes les administracions públiques amb la banca i fons internacionals. Quan es va veure que el deute –contret en bona part per a fer inversions de dubtós interès general durant els anys de bonança- era mot difícil d'assumir, es va decidir treure a la venda de part de les estructures públiques a preu de saldo, que van anar a parar, en molts casos, a mans dels mateixos actors amb qui s'havia contret el deute.

Durant les èpoques dels governs de dretes, tant a les Illes, com al País Valencià i al Principat aquestes polítiques depredadores del territori i de privatitzacions de sectors estratègics van ser massives, però l'entrada de l'esquerra "d'ordre" a les principals institucions dels Països Catalans sota administració espanyola, tot i haver fet avenços en polítiques culturals, lingüístiques o educatives, no han servit per revertir aquesta situació i s'ha continuat governant al dictat de les elits econòmiques i consolidant les privatitzacions i l'aprimament de les institucions públiques. Aquests governs, lluny de buscar una sortida a l'autonomisme, estant posant sobre la taula una nova negociació per a la redistribució del poder territorial que contribueix més a potenciar una nova fase autonomista i pactista amb l'Estat que no pas una ruptura democràtica amb els marcs imposats.

Cal situar aquesta nova esquerra dins del marc d'una reconfiguració política de l'estat espanyol. Davant la manca evident d'una esquerra creïble, el règim ha necessitat crear una nova esquerra que, per una banda, mantingués la legitimitat del seu arc parlamentari i, per l'altra, fos capaç de domesticar/canalitzar cap a posicions reformistes una mobilització popular que en qüestionava les bases. Lluny de donar sortida a l'autonomisme, la nova esquerra espanyola ha esdevingut una eina necessària per a la supervivència de l'estat i les seves elits.

Així doncs, arribem al dia d'avui amb un sector públic tocat, en bona part desmantellat i amb uns interessos econòmics que segueixen pressionant per fer-ne més sang i acabar d'apoderar-se de sectors tan essencials com la sanitat. Això suposa una pèrdua de sobirania de tota la població. Parlar de sobirania en un país amb la gestió de l'aigua, l'electricitat –i la resta d'energies-, les comunicacions, les principals infraestructures i bona part dels serveis públics privatitzats és una fal·làcia. A això hi hem d'afegir que vivim en un país sense una banca pública potent i on tot el sistema financer -a qui s'ha donat el monopoli absolut de la política monetària i financera- ac-

tua només en benefici propi i en la majoria dels casos en contra del bé comú. Una banca que ha rebut ajudes multimilionàries mentre expropiava l'habitatge a milers de famílies, en una bona metàfora de les relacions que ens governen. La reversió d'aquest model resulta prioritària si de veritat volem recuperar la nostra pròpia sobirania.

A més, amb l'objectiu d'afavorir processos d'acumulació de capital en un context de crisi econòmica i institucional, s'ha facilitat, mitjançant l'aprovació de successives reformes laborals, les retallades de drets laborals i socials per a la classe treballadora, des del poder adquisitiu, els drets sindicals, les jubilacions i les pensions fins a la pràctica destrucció del sistema de cotitzacions socials, la qual cosa ha eixamplat la desigualtat i ha ampliat el nombre de persones amb menys recursos, incloses aquelles que tot i treballar es troben en situació de pobresa.

En aquest context de privatitzacions dels serveis públics i d'eixamplament de les desigualtats, el sistema ecològic global no ha estat exempt de l'aplicació de les dinàmiques extractivistes pròpies del mode de producció capitalista que han delmat la capacitat de regeneració natural del planeta. La intrínseca necessitat d'expansió del capital i el constant creixement de l'ús de combustibles fòssils i de matèria s'han demostrat incompatibles amb els límits físics del planeta. Aquesta incompatibilitat ha trencat el dèbil equilibri en el metabolisme entre societat i natura i ha provocat una crisi ecològica global amb greus conseqüències ambientals i socials per a les classes populars. Fruit d'aquest desequilibri, el canvi climàtic s'ha intensificat, la contaminació en l'aire que respirem augmenta, els cabals dels rius es redueixen, s'intensifiquen els episodis de sequeres i d'inundacions i creix la taxa de pèrdua de biodiversitat arreu i als Països Catalans. Alhora, en un país on l'administració pública protegeix els interessos econòmics privats, l'ofensiva de privatització dels béns naturals comuns i les agressions a l'entorn s'estenen pel territori sense aturador. I davant d'aquest escenari, hem vist com les polítiques ambientals proposades des dels sectors socialdemòcrates i ecosocialistes només han servit per legitimar les polítiques neoliberals tenyides de verd del Banc Mundial i la Unió Europea. Canviar-ho tot per no canviar res, el creixement sostenible i el capitalisme verd com a oxímorons ambientals d'aquest nou cicle. És necessari, per tant, trencar amb la idealització i amb la visió mecanicista del sistema ecològic global per tal de proposar des del municipalisme un model de coevolució i de sobirania ambiental que no posi en risc les condicions ambientals i el benestar de les classes populars futures.

Per superar aquest context de desposseïció col·lectiva hem viscut, sobretot al Principat, l'augment de la voluntat política de bona part de la població de construir una nova república que pugui servir com a revulsiu per canviar l'estatu quo que representa el règim del 78, hereu de la dictadura franquista que va imposar aquesta oligarquia econòmica.

1.1.1. Mirada enrere; Procés

Per fer una mirada enrere cal revisar el paper de l'EI, la CUP i la resta d'actors polítics des de 2005, tot i que podríem anar encara més enrere respecte al paper actiu de l'Esquerra Independentista a favor de l'autodeterminació dels Països Catalans. En aquest sentit detectem diferents moments claus que cal explicar de forma molt més detallada. Per això els dividim en aquests tres apartats:

- De l'Estatut al 9N de 2014
- Les eleccions del 27S de 2015
- Camí al referèndum

a) de l'Estatut al 9N de 2014

El 2005, mentre l'Esquerra Independentista reclamava el dret a l'autodeterminació, es consensuava l'Estatut per part del Parlament de Catalunya (amb un govern tripartit del PSC, ERC i ICV-EUiA) i posteriorment es veuria retallat per l'acord entre CiU i PSOE després que Artur Mas

i José Luís Rodríguez Zapatero es reunissin a finals de gener de 2006. L'Estatut retallat s'aprova finalment en referèndum el 18 de juny de 2006 amb una participació del 48,85%, un 20,76% de vots contraris i un 73,90% de vots afirmatius.

Des de l'Esquerra Independentista, el novembre de 2005 s'impulsa la Campanya Unitària per l'Autodeterminació (CUA) per tal de coordinar arreu dels Països Catalans una resposta conjunta contrària a les reformes estatutàries. L'objectiu no era altre que evidenciar el fracàs del model autonomista, així com assenyalar els estatuts com atacs directes a les aspiracions de llibertat dels Països Catalans i com a eines al servei dels interessos econòmics de les classes dominants. Més de 250 entitats es van adherir a la campanya que, sota el lema "Som una nació: autodeterminació!", va organitzar la primera manifestació a Barcelona l'11 de febrer de 2006. Posteriorment, es van convocar actes reivindicatius arreu dels Països Catalans, alhora que al Principat la CUA es va dissoldre dins la campanya "Diguem No" pel referèndum de l'Estatut.

Així mateix, a finals de 2005 neix la Plataforma pel Dret a Decidir (PDD) que convoca una manifestació el 18 de febrer de 2006 sota el lema «Som una nació i tenim dret a decidir» amb la participació de centenars de milers de persones. Comença aquí la fase de mobilització i organització popular de rebuig a l'Estatut retallat i pel dret a l'autodeterminació.

El 13 de setembre de 2009 es realitza la primera consulta sobre la independència a Arenys de Munt, impulsada pel Moviment Arenyenc per l'Autodeterminació (MAPA), amb una participació del 41% i un 92,2% de vots a favor. Després, centenars d'assemblees populars organitzen consultes per la independència a fins a 555 pobles i ciutats catalanes fins la darrera, el 10 d'abril de 2011 a la ciutat de Barcelona. Posteriorment, arran de i contra la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut de Catalunya, un amplí ventall de partits, sindicats i moviments populars treuen al carrer més d'un milió de persones sota el lema «Som una nació, nosaltres decidim», el 10 de juliol de 2010. Amb tota la feina anterior i posterior a aquestes dates s'inicia un gran cicle de mobilitzacions. L'11 de setembre de 2012 té lloc la primera manifestació milionària en termes participatius convocada per l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) sota el lema «Catalunya, nou estat d'Europa». L'ANC neix el 10 de març del mateix any i ràpidament s'estén arreu de Catalunya.

Mentrestant, el paper de CiU posterior a les consultes populars i al cicle mobilitzador continua sent a favor del "pacte fiscal", primer amb l'aprovació dels pressupostos del 2011 (amb l'abstenció necessària del PP) i, posteriorment, amb la trobada entre Artur Mas i Rajoy a la Moncloa el setembre de 2012. És a partir d'aquí i del rebuig del Govern espanyol al pacte fiscal plantejat pel Govern de CiU que es convoquen eleccions anticipades pel 25 de novembre d'aquell mateix. La CUP hi participa i els resultats li donen 3 diputades (i la pèrdua de 12 escons per part de CiU, mentre que ERC obté 21 escons). El Parlament escollit aprova el 23 de gener de 2013 una declaració de sobirania i del dret a decidir del poble de Catalunya amb 85 vots a favor i 41 en contra, amb un vot a favor i dues abstencions de la CUP que va posar en qüestió el valor estrictament declaratiu i no efectiu de la moció, i un contingut que no tenia en compte la nació sencera, i menystenien el caràcter antidemocràtic de la Unió Europea. En aquest sentit, la legislatura continuaria amb el "pacte per la llibertat" entre ERC i CiU, un pacte incomplet on es destacaven els següents acords: crear les estructures d'estat necessàries abans del 2014, l'aprovació dels pressupostos del 2013 reivindicats per ERC com "els últims pressupostos autonòmics" o la celebració d'una consulta d'autodeterminació el 2014.

Les mobilitzacions pel dret a decidir varen contribuir a iniciar el procés d'impugnació del regim del 78 arreu de l'Estat espanyol, especialment intens al conjunt dels Països Catalans, coincidint amb el cicle de mobilitzacions del 2011 per la democràcia real (15M) i les vagues generals del 2012. El que en aquell moment semblava l'inici d'un procés destituent a l'Estat, amb l'auge de les forces polítiques que deien voler impugnar el règim queda esmorteït, i amb les eleccions de 2016 comença a tancar-se l'oportunitat a tot l'Estat. Només va quedar, en aquells moments, el procés d'autodeterminació de Catalunya per iniciar un veritable procés destituent que pogués servir també per la resta de pobles de l'Estat.

En tot aquest temps i a partir de la sentència del Tribunal Constitucional contra el text de l'Estatut refrendat, bona part de la població de Catalunya es consciencia de la impossibilitat de donar sortida a les seves reivindicacions de millora de les condicions de vida dins el marc polític, econòmic, jurídic i institucional de l'Estat espanyol. Per això, en un context de crisi econòmica l'independentisme esdevé més que mai una eina d'emancipació social. L'empoderament i politització de la societat catalana va augmentar i continuà augmentant durant els següents anys.

Entre 2012 i el 2014 segueixen les mobilitzacions polítiques pel dret a decidir i la independència: la Via Catalana de l'11 de setembre de 2013, que travessa Catalunya des del Pertús (Vallespir) fins a Vinaròs (Baix Maestrat) gràcies als 1.600.000 manifestants. L'11 de setembre de 2014 es dibuixa a Barcelona amb prop de 2 milions de persones una gran «V» com a símbol de voluntat, de votar i de victòria.

El 9 de novembre de 2014 té lloc la consulta sobre el futur polític de Catalunya, en la qual van votar 2.300.000 persones, un 37% del cens (el referèndum de l'Estatut del 2006 va tenir 2.570.000 milions de vots emesos). El Sí a la independència obté el 80,91% dels vots (1.897.000 persones), pràcticament igual que els vots afirmatius al referèndum de l'Estatut el 2006. Aquesta jornada s'entén com un acte de desobediència massiva a l'Estat espanyol. Per aquest esdeveniment, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya condemna Artur Mas, Francesc Homs, Irene Rigau i Joana Ortega per delictes de prevaricació i desobediència. La Diada de 2015 continua el ritme mobilitzador amb la «Via Lliure» que recorria un tram de 5 quilòmetres de l'avinguda Meridiana de Barcelona.

A partir del 9N del 2014, passant de nou per diferents diades amb manifestacions massives, el paper dels diferents partits va fent camí entre incompliments i dilacions en relació a les reivindicacions i aspiracions independentistes, fins arribar a les eleccions anticipades del 27 de setembre de 2015. Aquestes eleccions són precedides per la falta de voluntat d'Artur Mas i CiU de convocar eleccions de forma immediata i retardar-ne la convocatòria a partir d'uns interessos partidistes i diferents xantatges resumits en tres moments:

- 14 de gener de 2015. Reunió a Palau entre Artur Mas, Oriol Junqueras, Muriel Casals, Carme Forcadell i Josep Maria Vila d'Abadal. A canvi de renunciar a la convocatòria d'eleccions "plebiscitàries" de forma immediata es convoquen eleccions el 27S i es confirma que els diferents partits es presentaran de forma diferenciada.
- 20 de juny de 2015. Conferència política d'Artur Mas a Molins de Rei, on fa una nova proposta per encarar les eleccions del 27S: presentar-se a través d'una llista unitària amb la presència de persones de la societat civil i dels partits independentistes.
- 14 de juliol de 2015. Reunió a Palau entre CUP, CDC, ERC, Òmnium Cultural, ANC i AMI. Sota l'amenaça de no convocar les eleccions del 27S es pacta la configuració d'una llista entre CDC i ERC (la que acabarà sent la proposta de Junts pel Sí).

b) Les eleccions del 27S de 2015

El 27 de setembre de 2015 es celebren eleccions al Parlament enteses com un plebiscit sobre la independència davant de la negativa de l'Estat espanyol a permetre l'organització d'un referèndum pactat, amb una gran participació del 77,4%, la més alta de la història en aquell moment. La CUP-CC obté 10 diputats, que se sumen als 62 de Junts pel Sí per conformar una majoria independentista. L'independentisme guanya clarament en nombre d'escons però no assoleix el 50% dels vots, cosa que no va permetre fer una lectura clara sobre la voluntat de la majoria dels catalans, sobretot per la decisió de la candidatura «Catalunya Sí Que Es Pot» de no deixar-se comptar en cap bloc. Així, els resultats del 27S mostraven que els vots a les candidatures independentistes no són suficients, no arriben al mínim necessari de persones que volen la independència de forma explícita i, per tant, és en aquesta situació que la CUP-CC descarta, des d'un primer moment, la declaració unilateral d'independència (DUI).

Les candidatures que demanaven el Sí a la independència van sumar 1.966.508, davant dels 1.976.453 dels partits amb representació que no la demanaven, dels quals 367.613 pertany a CSQEP. La suma de JxSí va obtenir els mateixos vots que CiU i ERC per separat al 2012, mentre que la CUP-CC va sumar uns 200.000 vots al Sí. A partir d'aquest moment, el protagonisme de la mobilització continua perdent pes i augmenta la institucionalització del procés i la judicialització de la política.

A partir dels resultats del 27S s'inicia una fase de negociació entre setembre de 2015 i gener de 2016. La CUP-CC afronta els primers passos de la negociació treballant i posant sobre la taula tres propostes per tal de continuar l'XI legislatura al Parlament de Catalunya i avançar cap al procés de ruptura amb l'Estat espanyol. Aquestes tres propostes són, en resum, les següents:

- Un acte de desobediència i d'enfrontament amb l'Estat abans de les eleccions espanyoles del 20D.
- Pla de xoc i procés constituent popular que permeti, durant el 2016, activar tot el teixit popular en la definició del nou país.
- Trencar l'hegemonia de CDC i, en conseqüència, no investir Artur Mas president de la Generalitat de Catalunya, com a persona clau i representativa del període de retallades i, també, per l'ús del procés per marcar tempos segons les necessitats partidistes i/o personals.

c) Camí al referèndum

L'absència d'una majoria clara a favor de la independència en aquelles eleccions van portar a que, passats 6 mesos de la legislatura, la CUP i altres agents socials possessin sobre la taula la necessitat de celebrar un referèndum d'autodeterminació. La proposta de referèndum és assumida pel president Puigdemont en la qüestió de confiança amb l'eslògan "referèndum o referèndum". Després de l'escenificació del Pacte Nacional pel Referèndum s'evidencia que el referèndum només és possible de manera unilateral i el govern comença a desplegar-lo amb la mirada a l'1 d'octubre.

No obstant, el camí fins al referèndum ha de passar dos debats de pressupostos de la Generalitat. Aquests dos debats es plantegen en tot moment a partir de la premissa que "sense pressupostos no hi ha legislatura" (2016) o "sense pressupostos no hi ha referèndum" (2017) i, també, amb la constatació que no hi ha un avenç en polítiques socials ni una voluntat clara de millorar els pressupostos en matèria social.

No obstant, les dues decisions respecte als pressupostos per part de la CUP-CC van suposar passes endavant cap al referèndum. Primer, amb l'esmena a la totalitat als pressupostos de 2016, que va suposar un punt i a part a la legislatura, amb la qüestió de confiança i el canvi de full de ruta, a proposta de la CUP-CC, que va posar sobre la taula el referèndum. I, segon, amb l'aprovació dels pressupostos de 2017, amb la concreció definitiva d'aquest pel govern amb el referèndum de l'1-O.

1.1.2. Situació econòmica i social

En el moment present ens trobem en la sortida d'una de les crisis econòmiques cícliques característiques del sistema capitalista patriarcal, amb l'especificitat que ha estat la més profunda del sistema capitalista patriarcal mundial des de la del 1929. Les estratègies i propostes polítiques que el poder ha aplicat per cercar la sortida de la crisi econòmica actual tenen múltiples dimensions que, de forma separada i/o des d'un punt de vista acumulatiu, mantenen o agreugen l'efecte que la crisi ja ha tingut sobre les classes més empobrides de la societat i sobre l'explotació abusiva del territori i els recursos natural.

Ens trobem que la sortida de la crisi en termes macroeconòmics, com diem, no ha resultat, sinó que ha mantingut, i en alguns casos agreujat, les diferents crisis que enumeràvem en anteriors documents, com per exemple:

1. Crisi laboral: El mercat laboral ha evolucionat cap a la deslocalització d'empreses, l'externalització de serveis, la subcontractació que sovint comporta l'autoexplotació, elevades taxes d'atur, bosses d'aturats de llarga durada i precarització dels llocs de treball. I segueix canviant fent aparèixer nous tipus de treball, relacionats amb l'economia mal equiparada a l'economia cooperativa i mal anomenada col·laborativa i les plataformes d'intercanvi de serveis per les xarxes, que porten a nous nivells de precarització i desprotecció dels drets dels treballadors i treballadores dels Països Catalans.

Tot això ha tingut com a conseqüència, entre d'altres coses, l'eixamplament del gruix dels anomenats treballadors pobres, aquells que, malgrat tenir contracte i treball remunerat, no arriben a cobrir les necessitats bàsiques amb els seus sous; també l'empobriment general de la major part de la població; també conseqüències indirectes com la pràctica fallida del sistema de pensions públic; i també l'augment de la conflictivitat associada a les situacions de pre-marginalitat, que en alguns llocs dels Països Catalans ha cristal·litzat en organitzacions de caire feixista.

2. Crisi financera: L'anomenada consolidació econòmica ha generat també uns nivells de deute públic (estatal i autonòmic) enormes en tots els territoris dels Països Catalans, assentant una economia d'especulació i d'endeutament tant en l'àmbit públic com en el familiar.

D'altra banda, la dràstica reducció del nombre d'entitats bancàries en el procés de concentració i rescats d'entitats per part de l'estat conjuntament amb la UE, ha malmès seriosament la competència en aquest sector, ha reduït les alternatives per a la disposició de crèdit. A tot això, cal sumar-hi el procés de trasllat de les pèrdues de les empreses cap a les arques públiques, en un procés de socialització de les pèrdues que, tal i com esperàvem, no s'ha vist revertit quan han arribat els guanys.

S'han produït una sèrie de reformes legals que han cristal·litzat en la pràctica intervenció de les administracions públiques, autonòmiques i municipals que les ha obligat a implantar polítiques que primen l'austeritat i el retorn del deute, menyscabant clarament l'autonomia municipal.

3. Crisi del model de desenvolupament: Les característiques més agressives del model de desenvolupament anterior a la crisi, com ara el consumisme, la depredació del territori, l'urbanisme descontrolat, la deslocalització de l'economia, l'escalfament global o el sobre-consum energètic, per posar alguns exemples, s'han fet encara més prevalents durant la crisi, i fins i tot han estat elements d'aposta econòmica per aconseguir la recuperació.

Com a exemple, estem veient que gràcies a les polítiques dels governs a l'Estat espanyol, a les comunitats autònomes i als municipis, s'està facilitant i impulsant la creació d'una bombolla immobiliària, aquest cop de lloguer, deu anys més tard de l'esclat de la darrera. Això està provocant de nou, i a una gran velocitat, una nova crisi d'accés d'habitatge que afecta sobretot les classes treballadores i la resta de classes populars dels Països Catalans, i acaba amb l'expulsió de les veïnes. Els municipis, en la majoria de casos, s'estan veient incapaços de donar respostes efectives.

4. Crisi de refugiats: La crisi i les polítiques neoliberals associades en un context imperialista van donar lloc a part de la riba mediterrània un cicle de protestes que, a la riba Sud, van ser anomenades primaveres àrabs. Aquest desvetllament va ser respost en alguns països amb una

reacció dura per part del poder i en d'altres, en un atac a la sobirania de pobles lliures per part de les potències imperialistes cosa que, combinada amb moltes altres dinàmiques postcoloniales ha portat a que varis països es trobin en estat de guerra, en molts casos en situacions de fam i pobresa associades. Això genera un flux continu de persones que fugen d'aquestes situacions cap a altres països del mateix continent africà, i a una minoria, cap a la promesa europea posant en risc les seves vides en el trajecte

A les societats de rebuda com ja sabem de fa anys, les respostes dels governs han estat la vulneració de drets, l'incompliment de les seves pròpies lleis així com dels acords supraestats i la generació de negoci i mercadeig amb els drets de les persones refugiades agreujant les situacions de precarietat, tan laboral, com habitacional i de qualsevol altre tipus.

5. Crisi ecològica global: en els darrers dos segles, el capitalisme ha esdevingut la primera força geomorfològica en el planeta Terra i ha demostrat una capacitat de modificació del sistema ecològic i climàtic global en una escala temporal mai observada en el registre fòssil. El capitalisme està modificant ràpidament les condicions ambientals que van permetre el desenvolupament històric de les societats humanes i compromet el benestar actual i futur de les classes populars.

Després de la darrera crisi del capitalisme, la suposada consolidació econòmica ha permès incrementar novament les emissions de gasos d'efecte hivernacle, les taxes d'explotació dels béns naturals comuns i la seva privatització, i també els impactes i les agressions sobre l'entorn natural. La pèrdua de sòl cultivable, la presència de contaminants en l'aigua, l'aire i l'alimentació, el no accés a fonts energètiques bàsiques, l'amenaça del fracking, les migracions climàtiques o la intensificació de les sequeres i les inundacions són exemples, entre altres amenaces, d'una crisi ecològica global amb un impacte crític sobre l'entorn i sobre les classes populars.

Totes aquestes s'expressen d'una manera o altra en els municipis i en les comunitats del nostre país, i afecten les classes populars i, de retruc i de forma més o menys directa, a la política municipal i a les assemblees de base. I totes aquestes crisis es fusionen o es combinen donant lloc a altres crisis i/o situacions d'emergència que s'expressen primer i amb la major cruïlla en el terreny més proper dels municipis i els serveis municipals i que necessiten d'un conjunt de mesures per fer-hi front.

A més, la passada vaga general feminista va fer aflorar una realitat que l'Esquerra Independentista i el moviment feminista durant anys ha denunciat en solitari: les conseqüències del patriarcat en les condicions de vida de les dones.

Així, podem afirmar que als nostres pobles i ciutats les dones suportem les condicions laborals més precàries, cobrem menys per fer la mateixa feina, patim la cara més dura de la pobresa energètica, vivim en soledat, tenim problemes per desplaçar-nos, ens veiem forçades a renunciar a la nostra vida per tenir cura de la d'altres o a acollir a les nostres familiars desnonades i mantenir-les amb la nostra pensió, patim agressions sexuals i se'ns nega la l'opció de poder fugir de situacions de violència masculista per manca de recursos econòmics i per tal de no ser victimitzades per un sistema judicial al servei del patriarcat.

Les retallades de drets socials i el retrocés de les polítiques de benestar social s'han sustentat sobre el treball de cures i reproductiu històricament relegat a les dones. Perquè tota responsabilitat que se li treu al sistema públic o comunitari, passa a ser responsabilitat de les llars i, per tant, de les dones, tot reforçant la divisió sexual i racial del treball.

1.1.3. L'ofensiva recentralitzadora de l'Estat Espanyol

Amb l'aprovació de la Llei de Racionalització Sostenibilitat de l'Administració Local -LRSAL- i actualment aprofitant el procés d'autodeterminació al Principat de Catalunya, l'Estat espanyol i el govern del PP van començar un procés de recentralització i de retrocés de drets. Després

d'un inici de procés destituent fallit a l'Estat amb el 15M, que a Catalunya es va combinar amb l'impuls i l'auge de l'independentisme de masses, el pas a les institucions de moltes de les forces polítiques que sorgeixen com a continuació d'aquest moviment no ha anat acompanyat de generació de contrapoders als municipis, ni de propostes que hagin generat canvis substancials i permanents en les condicions de vida de la gent.

1) És important entendre que l'Estat espanyol és molt més que el govern, alta judicatura, policies, exèrcit, aparell mediàtic. El pacte fundacional de repartiment de prebendes i riqueses entre les diferents burgesies i elits aristocràtiques que va donar lloc a l'Estat espanyol, avui està posat en qüestió per la globalització.

2) Les gran multinacionals, el poder financer i la maquinària jurídica-administrativa estan d'acord en que cal una recentralització de l'Estat. Aquests poders tenen clar que tant per mantenir o millorar l'estatus dins la UE com per situar-se dins un món multipolar és necessari competir cada cop amb més economies capaces d'exportar. Per poder fer això estan utilitzant tots els poders de l'Estat per aconseguir la devaluació interna del valor del treball (baixant sous, serveis públics, pensions...). Aquest fet allunya cada cop més l'Estat de complir la funció que la gent li atorga i que no és altra que satisfer les necessitats per una vida digna. L'Estat, en fer més visible la seva aliança amb les classes dominants, s'allunya més de la població, per tant perd suports i necessita ser més fort i centralitzat per poder sobreviure.

3) La qüestió catalana ha servit per tapar problemes socials, no tant a Catalunya, que també, sinó especialment a la resta de l'Estat.

4) Ciutadans, una força creada mitjançant l'enginyeria i el màrqueting polític té la funció històrica canalitzar el descontentament de les perifèries urbanes i socials per culminar amb èxit la recentralització ultraliberal de l'Estat espanyol. La majoria de les seves propostes parteixen de problemes com les llistes d'espera, l'atur, etc. per plantejar mesures que cada cop restringeixen més el parcial repartiment de la riquesa que signifiquen els impostos progressius i els serveis públics. C's és també un mecanisme de substitució quan la corrupció dins el PP pot fer perillar la majoria electoral del bloc PP-PSOE, i amb el naixement amb relativa força de Podemos.

5) La direcció de la coalició de l'esquerra estatal «Unidos Podemos» no s'ha atrevit, fins ara, a donar la consigna de la República i això ha donat aire tant al PSOE com al PP i C'S. Cal preguntar-se i preguntar a la societat el perquè d'aquesta decisió/renúncia.

6) La millora de la macroeconomia de la que presumeix el PP no casa amb la percepció que cada cop costa més arribar a final de mes. Aquesta contradicció, sense caure en mecanicismes, podria donar lloc a una nova fase de lluites socials.

7) El 155 és percebut per poders autonòmics, específicament a la CAV (Comunitat Autònoma Basca), com realment el que és, una eina total per anar laminant l'estat de les autonomies. El govern del PP portarà al Tribunal Constitucional els pressupostos del govern de la CAV. Pressupostos que van ser votats pel PP basc. La jugada sembla clara, si el PNB no vota els pressupostos de l'Estat tampoc en tindrà de propis.

8) A l'àmbit dels Països Catalans estem veient com la repressió a Catalunya està generant solidaritat, encara que de manera limitada. A la vegada, els governs que han substituït el PP estan intentant protegir i fomentar l'ús del català a l'administració pública i veiem com el govern de l'Estat es prepara per inconstitucionalitzar les lleis a tal efecte. Les manifestacions d'aquesta ofensiva recentralitzadora i neoliberal ens han d'ajudar a poder desenvolupar una política més clara i concreta al conjunt dels Països Catalans.

9) Cal tenir en compte el suport d'una part no petita de la població catalana al 155; afeblir aquest suport i guanyar-ne per a la República ha de ser un element clau en el present període.

1.2. Lectura del moment actual

1.2.1. L'anàlisi dels moments decisius - Tardor 2017

El 6 i 7 de setembre de 2017 el Parlament de Catalunya aprova les lleis d'autodeterminació com a resultat d'un canvi de full de ruta del govern, motivat tant per la pressió popular com pel paper que la CUP-CC assumeix, després de l'ANE del 22 de maig de 2016 a Esparraguera, apostant pel Referèndum. És així com l'organització acorda seguir situant la desobediència i la unilateralitat, així com la defensa d'una resolució democràtica del conflicte amb l'Estat espanyol, al centre de l'acció política per aconseguir la independència plena. En aquest sentit, després que Junts pel Sí no aconseguís el suport de l'Esquerra Independentista per aprovar els pressupostos el juny d'aquell mateix any, acaba aconseguint l'aprovació dels comptes per part de la CUP-CC el març de 2017 a canvi del compromís amb la convocatòria del referèndum d'autodeterminació que finalment es celebra l'1 d'octubre.

Ara bé, és l'autoorganització popular, i no la previsió del govern, la que ens porta a celebrar el referèndum en un context de desobediència massiva sota una estratègia de desobediència civil activa i no-violenta. Al davant, hi trobem la negativa de l'Estat espanyol a acceptar l'exercici del dret d'autodeterminació i l'inici d'un vast desplegament repressiu que comporta detencions i violència contra la població.

Les circumstàncies repressives amb què es produeixen l'organització prèvia i la campanya del referèndum de l'1-O, combinades amb l'àmplia majoria autodeterminista existent i la cultura d'autotutela de drets que impregna una part important de la societat organitzada, cristal·litza en una ocupació massiva dels carrers arran de les detencions del 20 S així com dels punts de votació la tarda nit del 29 de setembre que permet la celebració del referèndum el dia 1, amb el vot efectiu de 2.286.000 vots, dels quals més de 2 milions novament independentistes.

La resposta solidària que es dona davant dels primers escorcolls davant d'imprentes o seus de mitjans de comunicació com els de Constantí, Valls o Terrassa, amb un to festiu i fins i tot humorístic, marquen l'inici i tarannà de les massives protestes posteriors, les quals, juntament amb les mobilitzacions de diferents sectors de la població (bombers, estudiants, estibadors, etc.), així com la protecció de la seu de la CUP davant l'assetjament policial del 20S, motiven la determinació, valentia i fermesa amb la qual l'independentisme i part dels sectors favorables al dret a l'autodeterminació defensen les urnes l'1 d'octubre per la via de la desobediència civil i no-violenta.

La força de l'autoorganització en un context d'excepcionalitat com el d'aquell dia és replicat ràpidament amb la materialització d'una vaga general el dia 3 d'octubre amb els defensors del referèndum com a protagonistes i al marge dels sindicats de concertació, fet que demostra la força del moviment en aquell moment i la idoneïtat dels dies 4-5 d'octubre, en un període preinsurreccional, com a dates de la proclamació de la República.

És en aquell moment quan el Parlament, no el govern, entra per fi en el terreny de la desobediència institucional. La data fixada pel reconeixement dels resultats del referèndum és retardada, i això provoca un refredament en els ànims generats el dia 3 d'octubre, i alerta de la gravetat de la situació a tots els poders establerts.

És precisament la naturalesa del moment el que fa reaccionar no només les institucions de l'Estat com el propi rei Felip VI sinó també l'oligarquia econòmica catalana i tots els poders establerts, fet que confirma la lluita classes que suposa el procés independentista. Aquesta pressió cap al conjunt del moviment però especialment cap el govern de la Generalitat de Catalunya es produeix directament a partir de la intervenció de sectors lligats a la Unió Europea, per les pressions de la banca que marxa de Catalunya amb bona part del gran empresariat i per un rol intermediari proclamat per actors aparentment molt diversos com l'arquebisbe de Barcelona, el lehendakari, la degana del Col·legi d'advocats de Barcelona o l'alcalde de Barcelona que en el seu objectiu de congelar el moment aconsegueixen debilitar la ruptura i retardar la declaració republicana.

En aquest context ens trobem amb un govern que ha jugat un paper d'agent desmobilitzador, especialment amb la declaració d'independència "suspesa" del 10 d'octubre, quan aquell dia milers de persones havien sortit al carrer disposades a defensar-la. El processisme tornava a imposar-se per sobre de la voluntat popular, en una nova demostració que, a hores d'ara, és un dels principals llasts per a la independència.

Alguns dels principals elements que caracteritzen els moments previs a l'esclat dels mesos de setembre i octubre són:

1. La verticalització i l'opacitat en la presa de decisions i la manca de crítica han estat el terreny abonat per a fiar-ho tot al que s'ha anomenat astúcia, per part d'uns, i de moltes altres maneres per altres.
2. La idea del trànsit cap a la independència basat en el "de la llei a la llei" ha desdibuixat completament els elements cabdals de tot procés d'autodeterminació: la disputa/conquesta del poder i la ruptura amb el règim -il·legítim- anterior. Així mateix, això ha legitimat les institucions autonòmiques, que en comptes d'institucions espanyoles a substituir han passat a ser institucions pròpies a defensar.
3. La creença en la neutralitat de les institucions europees i la recerca d'un àrbitre que apliqui una legislació internacional neutra en matèria d'autodeterminació ha estat un dels factors que ha introduït més confusió durant aquest mes d'octubre.
4. La confusió de la desobediència civil amb la renúncia a desobeir la legalitat espanyola va estar a punt de fer fracassar la defensa dels col·legis electorals i ha evitat en moltes ocasions que el carrer actuï com a tensor.
5. La continuïtat en la gestió neoliberal i l'empitjorament de les condicions materials de vida de les classes populars, i sobretot de les dones. Primer amb un funcionament de plena normalitat autonòmica pel que fa als pressupostos, pagament del deute per davant de qual-sevol altra necessitat, consolidació de privatitzacions i retallades i després amb el pretext d'esperar a un procés constituent que ha de servir per debatre l'actual marc neoliberal on es situa la gestió de JxSí.

L'èxit de l'1 i el 3 d'octubre i el 8 de novembre és, de fet, una esmena a la totalitat d'aquests plantejaments, i apunta a que el nivell de consciència popular superava de molt els límits a què aquest sobiranisme l'havia volgut enclaustrar. És en aquestes dates quan, en el terreny de la mobilització popular, hem pogut observar també els següents elements:

1. El desvetllament d'una vasta i poderosa capacitat de mobilització de les classes populars catalanes, que aconsegueixen neutralitzar el desplegament repressiu de l'Estat espanyol fent possible l'1 d'octubre malgrat la violència policial, i que omplen els carrers el 20 de setembre, el 3 d'octubre, el 8 de novembre i el 8 de març.
2. La potència d'aquesta força mobilitzadora, que es fonamentava en el seu caràcter autònom i nosubordinat a les grans organitzacions polítiques, cíviques i sindicats majoritaris; aquesta potència es va veure qüestionada per aquestes mateixes organitzacions a les vagues del 3 d'octubre, el 8 de novembre i el 8 de març, convocades pel sindicalisme combatiu, amb l'intent de control i dilució de les vagues a través del sobredimensionament del protagonisme del sindicalisme groc, mitjançant la Taula per la Democràcia en el primer cas, amb l'objectiu de desvirtuar el caràcter de vaga general convocant només aturades parcials.
3. El paper d'aquest sindicalisme groc, en el passat cicle polític, ha posat de relleu la necessitat d'articular un sindicalisme nacional i de classe que estigui al servei de les demandes populars i sigui capaç d'articular un discurs acceptant que les condicions laborals i de vida de la classe treballadora d'aquest país només milloraran amb la consecució d'una República Catalana.

4. La fase d'iniciativa i protagonisme de la mobilització popular es va tancar amb la declaració d'independència fallida del 10 d'octubre, que retornava la iniciativa a l'Estat espanyol i que va desembocar en el moment final del cicle polític de l'exercici del dret a l'autodeterminació, amb la declaració d'independència del 27 d'octubre, proclamació que es queda en el terreny simbòlic, després que el president Carles Puigdemont anunciés en fals una convocatòria d'eleccions a canvi d'un acord amb l'Estat espanyol per neutralitzar la situació repressiva –acord que finalment no es va materialitzar.

Aquella declaració dóna pas al desplegament de l'estratègia repressiva de l'Estat basada en dos pilars:

1. L'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola, que comporta el cessament del govern i la liquidació de la poca autonomia que li restava a l'administració autonòmica, així com la convocatòria d'unes eleccions imposades el 21 de desembre.
2. L'inici d'una causa general contra tot l'independentisme i tot el moviment republicà, acompanyada d'una onada repressiva que va sumant cada vegada més persones investigades i represaliades, i que de moment compta amb presos polítics i persones a l'exili.

L'acceptació de les eleccions del 21D per part dels partits independentistes suposa un punt d'inflexió. L'acatament de la legalitat espanyola i de l'article 155 per part dels actors parlamentaris suposa un fre per a un moviment popular cada vegada més conscienciat de la necessitat de trencar amb el règim. Davant la claudicació d'ERC i JxC, la CUP no va poder mantenir un plantejament coherent i va renunciar a cridar a boicotejar les eleccions, perdent l'oportunitat de condicionar el plantejament de la resta d'agents de l'independentisme transversal. Aquesta derrota tàctica marca un context d'acatament al 155, on els partits es converteixen en facilitadors del seu funcionament i que restitueix l'objectiu polític de l'independentisme en la restitució del govern i la recuperació de les eines autonòmiques, tot i el paper crític de la CUP. A això cal afegir-hi un discurs antirepressiu no coordinat i que subordina l'acció política d'ERC i JxC a la defensa jurídica de les persones encausades.

Cal també recordar que malgrat ser conscients de la potència del moviment popular que s'havia generat l'1 i el 3 d'octubre, la CUP va quedar supeditada als partits de govern i no va ser capaç d'explicar allò que succeïa als despatxos de l'1-O al 27-O. La transparència que sempre hem defensat, no vam saber utilitzar-la per enfortir el moviment republicà.

1.2.2. El paper de la CUP: Implicació i incidència

La CUP i el conjunt de l'EI ha participat de l'estratègia dominant fins ara en el procés, tot i opinar que aquest no era el camí correcte, i malgrat les contradiccions que això suposava. Aquest procés és el de la via institucional cap a la independència, o el camí de la llei a la llei, o el miratge liberal (que més o menys afirmava que la democràcia existeix a Europa i que si aconseguíem votar d'una forma homologable ningú podria impedir la independència de Catalunya).

Malgrat ser crítics amb certs aspectes, no hem disputat la direcció del moviment independentista als que l'havien construït en aquests paràmetres. Convé fer autocrítica: a vegades haurà estat per una manca objectiva de força per incidir, però el nostre deure era (i continua sent) incidir en la línia política del conjunt del moviment republicà, buscar les forces necessàries i definir estratègies per a fer-ho. Hem anat excessivament a remolc en moltes conjuntures, quan el que ha passat en els darrers mesos ens demostra que la CUP podia liderar i podia incidir, perquè bona part de l'independentisme popular l'escoltava: el nostre paper entre el 20 de setembre i l'1-O és l'exemple més clar, quan vam demostrar l'encert dels plantejaments de resistència civil en la defensa de la nostra seu i dels col·legis electorals. I aquesta posició secundària en el marc parlamentari, a redós del govern de Junts pel Sí, va tenir unes conseqüències previsible pel que fa a la manca d'informació. La informació arribava en comptagotes i de forma unidireccional, i en aquell context encara és més meritori haver estat un agent dinamitzador imprescindible pels esdeveniments de setembre i octubre.

Per contra, els intents de determinats sectors per confondre la desobediència civil activa i no violenta amb la renúncia a desobeir la legalitat espanyola, va estar a punt de fer fracassar la defensa dels col·legis electorals i ha evitat, en moltes ocasions, que el carrer actuï com a tensor. Cal també revisar críticament el nostre paper entre el 3-O i el 10-O que, en comptes d'allunyar-nos de la desescalada programada i realitzada pel Govern i plantejar sortir de les dinàmiques parlamentàries i de negociació, es va formular un silenci mediàtic i públic que beneficiava els interessos processistes i pactistes de Junts pel Sí. Aquest fet, a més, es va allargar entre els dies 10-O i 27-O, impossibilitant-nos incidir públicament contra la voluntat d'aquests actors de trobar sortides pactades amb l'Estat i la desmobilització. Exemples com la protecció del Parlament els dies de Ple, o la no compareixença del Govern després de la Declaració d'Independència, són dos fets que expliquen el poc recorregut que va tenir l'aprovació de la Declaració d'Independència.

La CUP-CC podria haver reivindicat l'encert a l'hora d'haver posat sobre la taula el referèndum d'autodeterminació durant la passada legislatura, així com la seva capacitat per empènyer el govern i amplíssims sectors populars cap a la seva realització amb la palanca de la desobediència massiva a nivell institucional i popular. És a través de l'exercici popular del dret a l'autodeterminació, demostrat no només en la votació en sí mateixa, sinó en la capacitat del poble de neutralitzar les accions policials per impedir la votació, que ha estat possible desemascarar el rostre més autoritari de l'Estat espanyol.

Així mateix, la CUP-CC va treballar intensament per denunciar la manca de voluntat republicana pel que fa a l'impuls de les polítiques socials necessàries per part de JxS. Ho va fer durant les tres negociacions principals: investidura, primers i segons pressupostos. Negociacions en les quals JxS mai va voler avançar en qüestions claus com la redistribució de la riquesa, la recuperació dels serveis públics essencials (educació, sanitat i infraestructures), mostrant, en definitiva, una manca absoluta de compromís amb la superació dels marcs neoliberals de l'autonomisme.

1.2.3. Constatacions post octubre

Els fets d'octubre també van posar en evidència la buidor de sobirania i l'absència de poder real de les institucions autonòmiques, així com la manca de voluntat (o la incapacitat) del Govern català per disputar el control sobre tot l'aparell administratiu -i també, per suposat, el control del territori- a l'Estat espanyol. El debat sobre la presa de poder i la confrontació amb l'Estat no s'ha volgut abordar mai per part de l'independentisme hegemònic, que l'ha relegat a qüestions merament legislatives i tècniques, obviant la necessitat del control de l'aparell administratiu, del control del territori i del control de l'economia.

Algunes de les qüestions que han estat posades en relleu i que poden ser clau en el moment actual són:

- En un context de crisi institucional, econòmica i social, l'exercici de l'autodeterminació és un projecte de transformació capaç de mobilitzar amplis sectors populars i treballadors.
- S'ha demostrat superat el full de ruta de Junts pel Sí basat en la consecució de la independència a través del principi «de la llei a la llei» i en el consegüent suport de la comunitat internacional. El principi de transició “tranquil·la” que defensaven els dirigents polítics majoritaris de l'independentisme va fer que no estiguessin preparats per a la unilateralitat pura, per a la desobediència massiva i per al desbordament popular que va tenir lloc a l'octubre.
- El discurs que feia dècades que existia (i que la FAES i des del PSOE, C's i fins i tot alguns sectors de CeComú encara mantenen com a base de la seva acció política) que afirma que el nacionalisme català era patrimoni d'una elit burgesa, i que el poble hi era contrari, s'ha desmentit més que mai. Quan ha arribat l'hora de la veritat, les oligarquies polítiques i econòmiques catalanes, juntament amb les elits, s'han desemmascarat posant-se de la banda de l'estat i de l'administració del Partit Popular, i qui ha defensat el referèndum i s'ha mostrat disposat a defensar-ne el resultat, així com la república, han estat les classes populars.

- El crit «els carrers seran sempre nostres» ha esdevingut clam popular. Ara bé, hem après que si «els carrers seran sempre nostres», cal que les representants polítiques estiguin a l'altura de les demandes populars i portin a terme les accions que siguin necessàries per complir-les. Fins ara, ha estat el moviment popular el que ha forçat les institucions i els seus dirigents a seguir endavant amb els compromisos adquirits, per donar resposta a un poble empoderat, que ha estat el motor principal de construcció de la República.
- El cúmul d'esdeveniments i situacions viscudes ha demostrat a tothom, per qui no ho sabés, que el poble català, d'orígens, parles i sentiments molts diversos, reacciona com a tal a les agressions externes.
- Sols el poble salva el poble: va ser la iniciativa i l'autoorganització popular la que va salvar el referèndum, i ha estat la gent l'única que s'ha mantingut ferma defensant les conquestes populars quan el govern va renunciar a mobilitzar l'administració de la Generalitat per fer-ho. I en aquest àmbit, cal posar en valor la tasca dels Comitès de Defensa de la República, que van ser claus abans, durant i després de l'1-O, i que continuen essent l'agent mobilitzador desobedient indispensable per construir República.

Ara mateix, l'Estat té el control de tota l'administració autonòmica catalana a través de la vigència de l'article 155 de la Constitució. L'aplicació d'aquest article ha estat l'expressió institucional més clara de la voluntat d'anorrear les institucions catalanes en una pulsio que sempre ha existit a l'Estat i que s'ha anat consolidant durant el període 1978-2017. També volia ser una eina per garantir les condicions i les intervencions que calguessin per afavorir la victòria a la Generalitat de les forces que donen suport al règim del 78 (PP-C's-PSC). La fórmula escollida, que ni tan sols no respecta la literalitat del text constitucional, consisteix en una intervenció total de tots els àmbits, en tots els nivells i amb possibilitats de pròrroga temporal, amb cessió de tot el poder executiu català a l'executiu de Rajoy.

La resposta de l'Estat també s'ha materialitzat amb una duríssima repressió contra el moviment independentista. Contra les alcaldies, contra la pròpia gent de classe treballadora i la resta de classes populars l'1-O, contra el que l'Estat considera la direcció política (empresonament dels líders d'ANC i OC i del Govern i imputació de la Mesa del Parlament) i un degoteig de casos de repressió de menys intensitat que s'anirà desplegant contra els sectors que considera més hostils (mestres, mossos, periodistes...) per la via dels anomenats delictes d'odi i els delictes contra l'ordre públic.

No podem deixar de recordar que els delictes de sedició i, especialment, de rebel·lió són les fórmules que van portar a la mort i a la presó a milers de companyes republicanes durant el segle XX. Aquest escenari ha posat en evidència la falta d'independència judicial a l'Estat, i per tant la configuració d'una naturalesa reaccionària de tots els poders de l'Estat concertats en l'estratègia de negar ni tan sols la possibilitat de la independència de Catalunya. Evidentment la continuïtat sense ruptura ni depuració a la judicatura, fiscalia i policia de tot l'aparell franquista i de la seva cultura ha afavorit aquest context i ha impedit un cert contrapoder formal que es pot donar en algunes democràcies liberals.

En aquest context, observem un grau important de desorientació en tot el moviment popular republicà, camp abonat perquè s'imposin, almenys de moment, propostes polítiques a curt termini, sense un contingut programàtic substantiu.

1.2.4. Anàlisi de la situació al País Valencià i a les Illes

País Valencià

Ja fa gairebé 3 anys de la desfeta del PP i del canvi de govern a les principals institucions del País Valencià. Ara, els que hi manen són el PSOE, Compromís i Podemos. Darrere queden més de vint anys d'hegemonia del PP: polítiques reaccionàries, caciquisme i corrupció, espanyolisme ranci i destrucció del territori... Semblava que s'obria un nou cicle, però més d'un any després,

el panorama no és gaire millor, perquè la crisi que viu el País Valencià -com la resta dels Països Catalans- no és conjuntural, sinó estructural. Els problemes no han estat, només, l'esclafit de la bombolla immobiliària, ni els anys de govern del PP, sinó que els problemes són més profunds: les pròpies dinàmiques del capitalisme i la inserció a l'Estat espanyol i a la Unió Europea.

Així, la situació econòmica del País Valencià continua exactament igual, o pitjor, tant per a l'agricultura com per al teixit industrial, i s'ha agreujat encara més el monoconreu del turisme. Tampoc no ha millorat l'infrafinançament que pateixen les nostres comarques i ha augmentat la dependència del FLA, i la taxa de risc de pobresa afecta el 20'5% de la població. I si s'han creat més llocs de treball en els darrers anys, ha estat possible per l'augment de la precarització. Sí, l'estat espanyol espolia el País Valencià i la resta dels Països Catalans, però també ens empobreixen les polítiques de les elits i les classes dominants autòctones. I això no ha canviat amb el nou govern autonòmic, que tot just s'ha limitat a gestionar una mica millor les engrunes que ens donen.

Cal ser conscients que ni molt menys al País Valencià trobem una base social com la que va existir al Principat abans del procés sobiranista. No podem establir mimetismes i creure'ns que estem abocats a viure una repetició dels fets del Principat al País Valencià.

Ara mateix, la lluita per les llibertats polítiques, pels drets socials i l'antifeixisme en la seua lògica més ampla i no només situat en l'acció directa de carrer poden esdevenir elements aglutinadors per articular espais de resistència i contrapoder des dels quals avançar cap a posicions finals de defensa de l'autodeterminació. És en aquesta lògica en que caldrà desenvolupar i estendre l'acció de la CUP en aquest territori.

Illes Balears

Després de 4 anys de Partit Popular, ens trobam amb una Comunitat Autònoma governada pel pacte de PSIB-PSOE, MÉS per Mallorca i Més per Menorca, fruit d'un acord d'aquests partits amb el suport extern de Podem i Gent per Formentera. Cal destacar que aquesta nova situació es produeix després de 4 anys de govern Bauzà, de mesures contràries a la normalització de la llengua catalana, contràries a l'educació pública i de qualitat, amb retallades dels drets laborals i socials i contra els serveis públics. Anys també de corrupció: al voltant de 16 polítics d'aquest partit passaren per la presó durant la legislatura anterior, 40 càrrecs del partit imputats en prop d'una dotzena de casos. No és d'estranyar que després dels llargs anys de govern del PP, es rebés la nova situació política amb il·lusió i esperança. Tanmateix, no s'ha necessitat gaire temps per veure que el panorama sorgit de les eleccions autonòmiques de 24 de maig de 2015 no satisfaria les necessitats de canvi real.

Els diversos governs autonòmics, insulars i locals han dut a terme diverses mesures per pal·liar els efectes més durs de la crisi o per a respondre a les ànsies de canvi de la població. Entre aquestes, cal destacar: la creació de l'oficina antidesnonaments, la derogació del TIL, el retorn de la targeta sanitària als nouvinguts i nouvingudes irregulars, el retorn a l'Institut Ramon Llull o la derogació de la Llei de Símbols, entre d'altres. Tanmateix, però, els diversos governs actuals no han dut a terme cap iniciativa significativa per millorar les condicions de vida de la gent o per satisfer les il·lusions de canvi de qui els havia votat. Així, a les Illes Balears encara hi ha símbols emblemàtics que no respecten la Llei de Memòria Històrica, com Sa Feixina; no s'ha engegat cap mesura per a la normalització del català, més enllà de fer enrere algunes de contràries molt significatives aplicades pel govern autonòmic anterior; hi segueix havent desnonaments; la participació de la ciutadania en les decisions dels diversos governs és gairebé nul·la; la pau social aconseguida al món educatiu és precària; s'ha cedit davant dels interessos privats en la gestió d'espais públics importants, com ho és ara el Palau de Congressos; no s'ha derogat l'ordenança del civisme; se segueixen celebrant curses de bous; s'ha perdut l'ocasió d'implementar un impost al turisme que pal·liï de manera significativa els efectes nocius que té aquesta activitat econòmica en el medi ambient; no s'ha avançat gaire en la construcció dels Països Catalans ni tan sols en la configuració del subjecte polític nacional alternatiu que defensen; i un llarg etcètera.

Tot i que a les diverses institucions illenques no s'ha produït cap canvi significatiu, les lluites que havien posat entre les cordes l'anterior govern fins a desgastar-lo enormement han disminuït de manera preocupant. Aquesta apagada de la lluita quan es produeix un canvi positiu de govern és quelcom molt comú a les Illes. Tanmateix, s'esperava que aquesta vegada fos una excepció. És només de la mà dels moviments socials de base i l'anticapitalisme que la gent és present al carrer, especialment per part de l'esquerra independentista, el teixit llibertari i diversos col·lectius locals.

Ara mateix a Mallorca ens trobem enfront de dos escenaris: o el retorn del PP a les institucions, amb gir regionalista inclòs, o el segon mandat dels partits progressistes, amb tots els límits que la seva estratègia autonomista i reformista ja han demostrat. El repte de l'esquerra independentista és el d'obrir un tercer escenari on la plena sobirania de Mallorca es posi sobre la taula i aconseguixi posar fi a la via autonomista de bona part de l'esquerra i el nacionalisme mallorquí.

1.3. Nou cicle polític

Davant de les opinions que afirmen que l'independentisme encara no té prou majoria social, que ara no és el moment de tornar a prendre decisions unilaterals «errònies» ni d'exercir la desobediència institucional, social i jurídica i que diuen que ara cal «acumular forces per construir la majoria, per guanyar el país» i «ampliar la base social» i «superar la divisió de blocs», creiem que;

a) La inexistència d'un programa de govern que continuï apostant per la resistència, la desobediència, la ruptura i la construcció de la república després del 1-O, només es pot interpretar com una cortina de fum per amagar un intent de dilatar en el temps el procés d'emancipació nacional i de claudicar i retrocedir cap a l'autonomisme, en espera de temps millors.

b) Les majories socials, en una democràcia formal representativa, es quantifiquen estadísticament en unes eleccions, però no es pot ignorar que les majories socials i les correlacions de forces no són estables ni immutables, i a vegades aquestes depenen i poden variar o transformar-se en funció dels esdeveniments socials, de les iniciatives i de les accions que es produeixen en moments determinats, al marge de les conteses electorals o d'allò programat o previst.

c) Per assolir les majories socials que permetin l'emancipació nacional, la lluita ha de confluïr i s'ha d'inserir de ple en el context dels processos socials i polítics que genera la lluita de classes en el capitalisme patriarcal i en les lluites contra tot tipus d'injustícies i opressions (socials, nacionals, de gènere, etc.).

d) En l'actual marc històric d'un estat espanyol amb un règim polític monàrquic corrupte, autoritari i demofòbic, plantejar la qüestió de l'acumulació de forces i les majories socials només en termes de percentatges electorals o plebiscitaris, del 48% vs 51% o més, sense situar-ho en el context de les condicions amb les quals es va haver de celebrar el Referèndum de 1-O o les eleccions imposades del 21-D, obvia on s'ha de situar realment l'estratègia política que faci possible l'ampliació de la majoria social per la ruptura, el procés constituent i la república, en la mesura que ni l'estat espanyol ni el seu règim polític monàrquic ni la UE, en cap cas no modificaran la seva resposta autoritària, i impediran, amb tots els mitjans repressius "democràtics" disponibles, l'exercici del dret democràtic d'autodeterminació del poble català.

e) L'objectiu de l'Estat espanyol segueix sent el projecte històric inacabat de la unitat sagrada d'Espanya i, per això, intenta aconseguir l'anihilació dels drets polítics, socials i culturals (llengua, escola, mitjans, etc.) via supressió de les diferències, la uniformització i la integració o "cronificant" dues comunitats dividides (dues vies d'escolarització, p. ex.).

f) No hi ha cap possibilitat de negociar res amb l'Estat espanyol que no sigui la rendició. L'estat espanyol no es mourà ni un mil·límetre de la seva posició. Més encara, si confirmés que el moviment es debilita, aprofundiria la seva intervenció en tots els terrenys. I encara més, si continuen les constants vacil·lacions i finalment s'imposa l'obediència i l'opció d'allargar el procés amb la intenció, o no, de dilatar-lo de manera deliberada, l'estat ho interpretarà com una debilitat i no afluixarà ni aturarà la seva estratègia d'anorreament i provocarà la sensació induïda que no hi ha res a fer davant el seu poder i sense el seu "permís".

g) Davant de l'escalada de la repressió desplegada per l'estat, per la qual està disposat a vulnerar els drets fonamentals, les claudicacions i evitar assumir les responsabilitats polítiques són passes enrere que, a més, no han servit de res per aturar la repressió judicial ni la policial, que continua la seva escalada; en canvi, sí que han representat públicament una manca de convicció política ferma i un element de confusió. Això és precisament el que pretén aquesta repressió i la seva escalada: trencar la unitat i la cohesió del moviment. Quan la repressió és política la resposta, a més de jurídica, ha de tenir també un caràcter netament polític i col·lectiu.

Així pensem que a la fase que comença de desplegament de la República cal posar sobre la taula, i són imprescindibles, com a mínim el següents punts:

a) La creació d'un poder financer propi (banc central català i banca pública) que permeti controlar els poders econòmics i treballar per una sobirania econòmica real.

b) El control dels sectors estratègics com l'energia, les comunicacions i el transport. Via nacionalització de l'aigua i les energies, gestió 100% pública del transport que ja és de titularitat pública.

c) Recuperació de la titularitat, gestió i provisió pública de tot els centres que formen part del SISCAT (Sistema sanitari integral d'utilització pública de Catalunya) o expulsió del sistema en cas que vulguin mantenir una naturalesa mixta pública i privada. Només un únic sistema sanitari públic de titularitat, provisió i gestió 100% pública pot garantir un accés universal, equitatiu i de qualitat a la sanitat.

d) Recuperació de la titularitat, gestió i provisió pública de tot els centres sociosanitaris per garantir un sistema públic de socialització de les tasques de cures d'envelliment i de dependència.

e) Mobilització immediata, via expropiació sense compensació per raons d'interès general, de tots el parc d'habitatges buits propietat de bancs i grans tenidors per incorporar-los a un part públic d'habitatges.

f) La finalització del desplegament, la neutralització i l'expulsió de les forces d'ocupació, de manera que permeti fer un control efectiu del territori.

De manera prioritària i fonamental, la tasca de la CUP i de l'EI, dins de les seves possibilitats, és la de potenciar i participar en el desplegament d'ofensives que, des de les lluites pels drets socials, democràtics i nacionals, conflueixin políticament en el combat democràtic per la ruptura amb el règim polític del 78 i la construcció de la república, com a motors necessaris per a un canvi i aprofundiment dels drets democràtics i socials. Per això valorem que:

a) És fonamental denunciar i lluitar contra el caràcter neofeixista i violent d'una part de l'unionisme mobilitzat i denunciar la vinculació i el suport que té dels aparells estatals, dels mitjans de comunicació i dels partits de la dreta unionista.

b) És des de la lluita contra la repressió judicial i policial, que ha de ser política més que jurídica, i des del contraatac i la denúncia de les polítiques repressives del règim que s'ha de resistir.

c) Cal recuperar i aprofundir el relat i l'acció republicans i la via cap a la mobilització i la desobediència civil i institucional massiva no-violenta per acabar de construir un potent moviment republicà de base i desplegar i aprofundir un imaginari social col·lectiu instituent i constituent dins la societat catalana.

d) Resistir, desobeir, defensar la democràcia, construir república i lluitar contra el feixisme són ara tasques prioritàries que no poden quedar reduïdes a un resistencialisme resignat. Aquesta és la centralitat de la lluita en l'actual fase: reagrupar, acumular i tornar a desplegar una ofensiva política i social. Ni dilatar, ni recular.

e) Cal reprendre les mobilitzacions, exercir fortes resistències i desobediències des de la noviolència i emprendre noves ofensives que creïn tensió i inestabilitat permanent i aprofundeixin la crisi del règim polític del 78 a dins i a fora de l'estat espanyol.

f) Cal que tota aquesta estratègia es desenvolupi intentant aglutinar el màxim d'actors i agents tant a nivell municipal com del Principat. Una línia de treball que ha de poder incloure el Procés Constituent i el municipalisme com dues eines imprescindibles per desplegar-la amb èxit.

g) Ens fem un flac favor si fomentem en aquest escenari una política de blocs que ens situï al costat de qui no estan disposats a avançar en república (sigui qui sigui) i no som sinceres davant de tota la ciutadania en aquest sentit. Hem de ser honestes i fer una lectura acurada de la realitat i assumir-la, i no assumir relats ni terminis imposats, sigui per part de JxCAT o per part d'ERC.

Pel que fa a les Illes i al País Valencià, per tal que la frustració pels límits de l'autonomisme es converteixi en l'inici d'un procés de lluita per l'autodeterminació, hem de contribuir a madurar alguns elements subjectius: cal, en definitiva, més massa crítica per iniciar un moviment popular. Donant continuïtat al que vam aprovar el 2016, convé treballar amb els moviments favorables al dret a decidir al País Valencià i a les Illes.

Convé afegir, a més, que multiplicar els focus de crisi de l'Estat, tals com el que se li ha obert a Catalunya, suposa una via més sòlida perquè tots els territoris dels Països Catalans puguem accedir a l'autodeterminació.

A la Catalunya Nord s'està vivint un nou cicle de mobilitzacions socials contra les retallades de Macron, en les quals la CUP hi participa de forma activa, com ja va fer fa uns mesos, amb el suport a la lluita dels treballadors públics de correus de Ribesaltes, que van mantenir una vaga de mesos. Alhora, la victòria del nacionalisme cors i el proper referèndum a Nova Caledònia poden situar el dret d'autodeterminació en el debat polític a l'Estat francès, fet que caldria aprofitar.

Si volem sobreviure com a poble només tenim una alternativa: plantar cara en tots els camps a la brutal guerra política, judicial i mediàtica que ha desfermat l'Estat espanyol contra el poble català.

En resum, cal seguir integrant lluites, teixint aliances i confluències transversals i interclassistes, tot reforçant el paper central en la lluita de les classes treballadores, populars i feministes de classe, com les més fermes defensores del projecte de radicalitat republicana, i de portar les seves reivindicacions fins les últimes conseqüències, fent un esforç per lligar de manera indestriable i definitiva la lluita per les llibertats nacionals, la lluita pels drets socials i la lluita feminista. Sense les tres, sabem que no hi haurà independència ni més democràcia, ni es podrà construir una república social.

2. AVANÇAR CAP A LA REPÚBLICA

Avui constatem que la direcció estratègica processista, que pugna per recomposar-se dels durs cops rebuts per la repressió de l'Estat espanyol, va començar a fracassar des del moment en què va començar a ser desbordada per l'esquerra independentista i pel mateix moviment popular. Aquesta direcció havia previst una escalada en el terreny de la confrontació simbòlica i declarativa que pogués portar l'Estat espanyol a negociar, empès per la comunitat internacional i s'havia preparat per aquest escenari, però en cap cas no havia previst la intensitat de la repressió desfermada finalment per l'Estat, ni tampoc el desbordament popular que es va començar a donar a partir del 20 de setembre.

L'esquerra independentista ha de treballar per constituir una nova direcció política d'un independentisme popular, oberta a tots els seus actors polítics i socials, que parteixi d'una concepció diferent de les relacions entre moviment popular i institucions, que redibuixi el marc de la lluita per la república en el terreny de la lluita per la democràcia i pels drets socials i polítics, i que parteixi dels aprenentatges dels darrers mesos.

Aquesta nova direcció política haurà de refer l'estratègia per al nou cicle polític, cosa que necessitarà d'un debat a fons i del compromís de tot el moviment republicà i tots els moviments per la democràcia i pels drets polítics i socials. Els elements fonamentals d'aquests aprenentatges i de la nova estratègia són:

- 1.** que, a manca d'un estat i una comunitat internacional compromeses en el reconeixement del dret a l'autodeterminació, la construcció d'una república independent només pot ser producte de la capacitat per justament portar els estats i la comunitat internacional a un terreny de negociació i acord al voltant de l'exercici de l'autodeterminació –encara que l'autodeterminació cal preparar-la, reforçar-la i exercir-la sempre, al marge del reconeixement i de la voluntat negociadora de la resta de la comunitat internacional.
- 2.** que aquesta possibilitat només pot ser producte de l'exercici combinat i sostingut en el temps d'una desobediència institucional massiva recolzada per tots els aparells institucionals possibles, de l'impuls d'una estratègia de desobediència civil activa massiva i estesa a tot el territori, i del màxim control possible sobre el territori i sobre l'economia
- 3.** que la combinació de tots aquests factors exigeix l'articulació d'un moviment polític i popular ampli i plural que agrupi i articuli àmplies majories socials rere un programa de transformació social i construcció nacional i que tingui la credibilitat, la legitimitat i també la capacitat provada per aplicar aquest programa.
- 4.** i que tota aquesta activitat política desplegada en tots els àmbits institucionals, socials, econòmics i culturals, vagi acompanyada d'una tasca diplomàtica a nivell internacional en favor del dret a l'autodeterminació del poble català com a dret polític fonamental a més de com a instrument de prevenció i desactivació de conflictes en el marc de la comunitat internacional.

La materialització de la República passa per una combinació de diversos factors:

- Una mobilització popular de caire massiu arreu del territori.
- La determinació d'utilitzar i controlar tots els recursos institucionals i de l'administració.
- La lluita antirepressiva i el motor d'acció política
- L'agudització d'una situació de crisi a l'Estat espanyol.
- Les aliances internacionals

Aquest nou cicle polític ha de venir marcat per una estratègia rupturista que doni resposta a tots els aspectes socials i polítics de país, interrelacionant-ne tots els fronts: moviments populars, l'àmbit de les institucions autonòmiques, els comicis del 2019, el front internacional, la lluita sindical, les eines d'institucionalitat pròpia republicana, i també la lluita antirepressiva.

La reclamació de sobirania, dins del procés destituent de l'estat, s'ha de traduir en la creació d'un relat social hegemònic de demandes socials massives, que a través de l'acció política dels diferents agents del moviment popular, s'haurien de vehicular cap a l'acció legislativa de les institucions catalanes. Els governs autonòmics i governs locals han de donar resposta a aquestes reclamacions i treballar per a la recuperació de la sobirania completa de les classes populars, amb l'assumpció pública i democràtica dels elements estratègics.

Sent conscients que en aquesta nova etapa política les institucions autonòmiques estaran encara més intervingudes i sota control de l'Estat, hem d'admetre que la nostra acció política s'hauria de centrar en la defensa de l'autodeterminació, la desobediència i la dinamització i impuls dels espais d'institucionalitat pròpia i també en la creació d'hegemonies polítiques canalitzades a través dels moviments populars. Per tant, la iniciativa política no vindrà promoguda pels parlaments i les institucions autonòmiques, sinó que aquesta només iniciarà accions de recuperació de sobirania per desbordament de l'acció del moviment popular, a diferència de les etapes en què aquest ha anat a remolc de les institucions.

La proposta de la CUP, d'ara en endavant, serà construir les eines i els espais que ens permetin aplicar el resultat del referèndum i avançar cap a la República des del poble organitzat. Arribar a aquell lloc des del qual puguem desafiar l'estat i iniciar l'aplicació dels acords, lleis i accions necessàries per establir de forma real la nova república. Cal mantenir viu l'embat amb l'Estat espanyol, no només a través de la lluita antirepressiva, sinó també a través de la desobediència a tots els nivells, dins i fora de les institucions. I també cal posar en escac la legitimitat de les eines jurídiques imposades a través dels tribunals i, alhora, coordinar una estratègia de deslegitimació de tots els espais de control mediàtics, repressius, jurídics, econòmics i polítics de l'estat espanyol.

Tot i que entrem en un nou cicle polític, aquest no requereix d'un canvi en els objectius estratègics plantejats anteriorment per la CUP: la ruptura amb l'Estat espanyol, la desobediència i la mobilització popular, com a eines imprescindibles per fer-la efectiva i la generació d'espais de contrapoder per superar els límits autonòmics, que continuen sent plenament vigents a dia d'avui.

No obstant, aquest nou cicle polític sorgit després del referèndum de l'1-O i de les eleccions imposades del 21-D requereix un seguit de reflexions per superar el marc i el relat compartit fins ara:

1. Límits institucionals. Davant de l'evidència dels límits autonòmics, aguditzats amb l'aplicació de l'article 135, i reforçats amb l'article 155, amb unes institucions buides de poder, cal reforçar els espais autoorganitzats i de contrapoder popular que funcionin fora de les lògiques i les dinàmiques de l'estat i del sistema mercantil europeu. A partir del debat polític i la generació de noves propostes, cal construir espais de sobirania com a nous espais de legitimitat assembleària i democràtica. Crear noves institucionalitats passa per impugnar des de baix les existents.

2. Construir la Unitat Popular. Per vèncer l'Estat i els seus aliats (d'aquí i d'allà) cal treballar des de l'Esquerra Independentista per construir espais amplis de base d'unitat popular, que aconseguixin el suport de la majoria de la població catalana amb polítiques i propostes en defensa de les classes populars i en contra de les polítiques liberals, de retallades de drets, de privatitzacions i de baixada d'impostos als rics i d'austeritat en la despesa per als pobres. Tot això amb l'objectiu de revertir les condicions materials de vida de la classe treballadora i de la resta de classes populars.

3. Països Catalans. Cal construir aquests espais en el conjunt de la nació, a tots els Països Catalans, on l'estat i les seves polítiques centralistes, colonials, ultraliberals i demofòbiques s'expressen més clarament i les seves conseqüències fereixen més fortament el conjunt de les classes populars.

4. Moviment antirepressiu i internacionalització. Només essent conscients de les dificultats que afrontarem, del caràcter antidemocràtic i de classe de les institucions que ens regeixen i de la força i contundència amb què actuen quan són qüestionades podrem avançar i assolir els nostres objectius. Conscienciant a la població d'aquesta realitat, hem de tenir clar que l'Estat Espanyol i els seus aliats internacionals, mai no cediran pel sol fet que s'obtingui una majoria social i electoral, per molt àmplia que aquesta sigui. Tenim les eines per a fer-hi front: solidaritat, compromís i autoorganització. Això s'ha de traduir en estratègies antirepressives col·lectives que reforcin l'acció política i els objectius estratègics i, que trobin en la solidaritat internacionalista una base on amplificar el missatge.

Per portar a terme tots aquests punts proposarem un seguit d'iniciatives a curt, mitjà i llarg termini, en diferents àmbits (internacional, nacional, territorial, municipal) i des de diferents espais (de candidatures a espais de mobilització).

2.1. En el camp de la mobilització popular

2.1.1. Desobediència i autotutela de drets

El cicle polític que deixem enrere ha fet aflorar la manca de capacitat de decisió de què disposem per decidir sobre totes aquelles qüestions que afecten de forma directa les nostres vides. S'ha evidenciat, així, el que ja veníem denunciant fa molt de temps: la incapacitat de les institucions autonòmiques per fer front a les demandes de la classe treballadora i les classes populars que dia a dia lliurem una lluita per procurar-nos unes condicions materials de vida dignes davant d'una situació en la que els nostres drets econòmics, polítics i socials més elementals ens son negats.

De fet, tant la negació sistemàtica del dret d'autodeterminació com l'impediment del seu exercici i de totes les expressions relacionades amb la seva defensa per part de l'Estat espanyol, i el clam popular que demandava poder exercir aquest dret amb normalitat democràtica, van portar al Parlament de Catalunya i al Govern de la Generalitat a explorar la via de la desobediència institucional per defensar el seu exercici davant la impossibilitat d'obrir una via dialogada amb l'Estat i de la negativa de la UE i la Troica d'actuar com a garants del dret d'autodeterminació.

Aquesta situació desemmascara la cara més autoritària i antidemocràtica de l'Estat espanyol i el porta a desplegar tots els instruments de control al seu abast –abusos de poder i violència estatal, intervenció financera, judicialització de la política, repressió, impunitat davant de conductes feixistes, control dels mitjans de comunicació- i a consolidar-ne de nous –aplicació del 155 de la CE, extensió de la qualificació de delictes d'odi a fets enquadrats en l'exercici de la llibertat d'expressió- obligant el Parlament de Catalunya i el Govern de la Generalitat a cedir la minsa sobirania de la que disposaven. Tot això, amb la finalitat de mantenir a ratlla una combinació de desobediència institucional i popular que representava un factor de conflicte democràtic capaç d'obrir esclatxes i generar una alternativa al règim del 78 amb la qual les oligarquies catalanes tampoc se sentien gens còmodes. Per això, aquestes oligarquies van actuar com un agent desmobilitzador tal i com s'ha posat de manifest en els punts precedents.

En realitat, les expressions de desobediència i de poder popular que ja havíem viscut amb el moviment okupa a l'època dels 90, amb el 15-M al 2011, amb l'encerclament del Parlament, amb el moviment pel dret a l'avortament, amb l'obra social de la PAH, amb les mobilitzacions massives en defensa de l'Ebre, amb les mobilitzacions en defensa del Cabanyal, amb la primavera valenciana, amb els docents a les illes, amb el seguiment de les vagues generals, o amb la manifestació de «Volem acollir», haurien d'haver ajudat la resta d'actors independentistes a confiar en el nivell de consciència popular existent i en la solidaritat popular que es generaria davant de la violència estatal que ja feia anys que patien en major o menor mesura diversos moviments populars.

Davant d'aquesta realitat, ha quedat abastament demostrat, allò que fa anys que defensem: l'enfortiment del poder popular i per tant, la construcció d'Unitat Popular i d'espais d'autorganització popular de base, són la clau per encendre focs arreu dels Països Catalans contra les imposicions del règim del 78, mitjançant una estratègia d'autotutela de drets -més enllà del dret a l'autodeterminació: dret a un habitatge digne, dret a un sistema sanitari públic, dret a unes pensions dignes, dret a l'educació, dret a la pluralitat dels mitjans de comunicació públics...- basada en la combinació de l'exercici de la desobediència popular massiva i la desobediència institucional en contra dels poders de l'Estat.

En aquesta línia, cal que generem espais de decisió comunitaris compartits entre l'independentisme, el republicanisme i els moviments socials per tal d'establir una dialèctica entre aquests espais de poder popular, d'acord amb el projecte de sobirania, que ens permeti teixir aliances permanents i estables entre els fronts de lluita de reivindicació social i la lluita per la República i avançar juntes cap a l'horitzó que compartim. Incidir en els fronts de la lluita antifeixista, per l'habitatge, la sanitat, l'educació, les pensions i el treball dignes i, en general, pels drets civils bàsics, per vincular-los a lluita per la República. D'aquesta manera, l'acumulació de forces per la ruptura democràtica serà més sòlida, amb un augment de la presa de consciència respecte la necessària desobediència civil massiva i organitzada. Alhora, això contribuiria de forma efectiva a l'eixamplament del republicanisme català per l'esquerra.

2.1.2. Propostes d'actuacions coordinades arreu dels Països Catalans

Cal que la CUP incideixi en els espais d'autoorganització popular amb la finalitat de construir Unitat Popular en defensa dels drets i les llibertats creant espais on s'hi sentin interpel·lades a participar les persones que participen en moviments republicans o independentistes, les persones que participen de tot tipus de moviments populars i les persones que encara no participen de cap espai de poder popular.

En aquest sentit és necessari treballar per:

- Socialitzar els coneixements adquirits mitjançant les experiències organitzatives i de lluita, amb la finalitat de transmetre formació a aquells col·lectius que es trobin en una fase inicial de politització.
- Coordinar actes i accions de suport mutu entre les lluites.
- Criticar la manca de sobirania popular que impedeix la generació d'alternatives transformadores en favor dels drets i les necessitats de la classe treballadora i de la resta de classes populars.
- Defensar el conjunt dels Països Catalans com a marc nacional a través de la difusió de les activitats arreu del país, l'organització d'actes solidaris més enllà dels límits autonòmics davant d'agressions, etc.
- Realitzar actes de denúncia de les institucions internacionals, que amb el seu silenci i la seva inacció davant la repressió i la retallada de drets i llibertats que estant patint les classes populars a Catalunya s'han convertit en còmplices de l'estat espanyol: UE, OTAN, etc

- Defensar els drets de la classe treballadora i de les classes populars, lligant la lluita per la república amb la millora de les nostres vides i amb la capacitat de les classes populars de decidir el seu futur.
- Denunciar aquelles empreses que hagin actuat al servei de la repressió de l'estat, i assenyalar el paper de l'oligarquia i la gran burgesia al costat dels interessos del capital impulsant accions de protesta coordinades.
- Impulsar el paper del sindicalisme combatiu front la hegemonia del sindicalisme groc, proposar l'impuls de lluites sociolaborals orientades a implicar la classe treballadora en la lluita per la sobirania, i dotar la construcció republicana de contingut de classe.
- Continuar treballant per l'impuls de campanyes feministes arreu del territori i per estendre la perspectiva de gènere en totes les lluites socials, entenent la lluita feminista com a indestruïble de les lluites socials i nacionals.
- Recuperar i reforçar el discurs ecologista en el marc de la construcció republicana com a eix transversal de la lluita social, nacional i feminista, impulsant campanyes en el marc dels Països Catalans que arrelin en les lluites ecologistes del territori.
- Treballar per mantenir els entorns rurals dels diferents territoris dels Països Catalans i donar suport a la pagesia arrelada que encara resisteix en les comarques. Garantir l'existència de la pagesia enfront de les grans explotacions agroramaderes industrialitzades i vinculades a les multinacionals, ens hauria de garantir la sobirania alimentària i ajudar-nos a gestionar el fràgil territori dels Països Catalans.
- Treballar en accions, actes o campanyes en contra dels atacs constants a la llengua catalana per part dels Estats espanyol i francès, vinculant-ho sobretot amb el marc educatiu, que és un dels punts forts en mobilització i suport social arreu del territori.
- Impulsar el moviment antimilitarista amb accions de rebuig a la presència de l'exèrcit, en les diferents formes que pren arreu del territori català.
- Vincular la lluita per les pensions dignes, protagonitzat per un sector molt important de la població, amb la lluita republicana.

Per tal de consolidar aquests objectius cal generar xarxes de coordinació de diferents moviments socials, vells i nous, que s'empoderin per donar resposta als embats de l'estat.

2.1.3. El paper de l'Esquerra Independentista

L'enfortiment i el creixement de les organitzacions de l'Esquerra Independentista és de vital importància per al creixement polític i organitzatiu de la Unitat Popular.

Sigui en un context en què la conflictivitat social i política es canalitza per vies institucionals, o en un context com el que hem viscut els darrers mesos al Principat, en què la conflictivitat social i política es manifesta al carrer, i això implica el protagonisme d'estructures àmplies d'autoorganització popular, l'Esquerra Independentista i les seves organitzacions tenen una vital importància:

1. En un context d'absència de conflictivitat social i política als carrers, l'Esquerra Independentista i les seves organitzacions apareixen com espais polítics fonamentals per generar i compartir anàlisis crítiques del sistema polític i econòmic capitalista patriarcal dels estats espanyol i francès; per formar militants amb capacitat política i organitzativa que, mitjançant l'anàlisi de la realitat, però fonamentalment a través de la seva pràctica als carrers, siguin capaces d'atreure cap a l'autoorganització popular i la presa de consciència col·lectiva, a capes cada cop més àmplies de la classe treballadora.

2. En un context amb una conflictivitat política i social manifesta als carrers, on es teixeixen els espais d'autoorganització popular, l'Esquerra Independentista ha demostrat ser fonamental; no només per continuar formant aquestes militants i activistes, sinó per dotar-les d'una visió global de les problemàtiques que, sovint, els espais amplis d'autoorganització popular no tenen, ja que el seu àmbit d'actuació és limita al marc territorial o temàtic.

Cal valorar molt positivament la Taula de l'Esquerra Independentista (TEI) com a eina de coordinació política. En el darrer any ha actuat d'element dinamitzador i des d'aquell espai s'han impulsat campanyes com "Prou feminicidis" o "República Ara", s'han organitzat les diades nacionals i s'ha coordinat la resposta que des del carrer l'Esquerra Independentista ha donat a la conjuntura de l'1 d'octubre. Des de la CUP refermem el nostre compromís i la nostra participació en aquest òrgan de coordinació del moviment.

Cal, doncs, subratllar la importància de les organitzacions de l'Esquerra Independentista, sense contraposar-les ni donar-hi més importància que als espais d'autoorganització popular, sinó més aviat al contrari, subratllant-ne la seva complementarietat.

En el moment actual, en què trobem diferents contextos polítics i socials als Països Catalans i diferents graus d'autoorganització i mobilització popular que, a més, varien en funció del moment polític concret, el paper de l'Esquerra Independentista i de les seves organitzacions ha de ser entès com a fonamental per tal de facilitar una continuïtat organitzativa i oferir una lògica i una coherència polítiques a l'acció dels moviments populars. L'Esquerra Independentista també ha de seguir formant nova militància política oferint de forma constant i precisa eines d'anàlisi d'una situació política complexa i variant, i una constància activista que situï en el terreny de la pràctica concreta, i no en l'àmbit institucional o literari, la impugnació del sistema patriarcal, econòmic, social i institucional vigent.

2.2. Municipalisme com a marc estratègic

2.2.1. Definicions

La CUP s'estructura com una organització nacional per tal de dinamitzar les lluites, coordinar i acordar accions polítiques conjuntes, i estendre el projecte i les pròpies estructures arreu dels Països Catalans, amb l'objectiu estratègic comú de construir un contrapoder popular municipalista d'abast nacional, retornant els debats polítics i els àmbits de decisió al poble i al territori, reterritorialitzant la política actualment allunyada dels ciutadans. Aquest objectiu estratègic ha de contribuir, alhora, a desplegar la Unitat Popular en la direcció de la construcció nacional, la transformació social i la defensa de la terra.

La Unitat Popular és el conjunt de dinàmiques de confluència entorn a un programa bàsic de construcció nacional, transformació social i defensa de la terra, que ha de ser impulsat a tota la societat catalana com a resposta al model econòmic i institucional capitalista, per tal de sumar esforços en la construcció d'una nació lliure, amb una institucionalitat pròpia, arrelada en la gent i el territori.

Per això, el treball municipal i la creació d'estructures d'autoorganització i decisió als barris i als municipis és un objectiu estratègic. El municipalisme és una de les columnes vertebrals de la construcció de la Unitat Popular, en tant que l'organitza a nivell de masses, però sobretot a nivell territorial, i s'ha d'entendre com un projecte polític rupturista i anticapitalista contraposat a la legalitat de les institucions europees i els estats opressors espanyol i francès, i als partits polítics i sindicats que hi participen. És una aposta estratègica per a la construcció nacional i la transformació social que entronca amb la tradició política i cultural de les classes populars catalanes, centrada en el municipi i el seu entorn territorial més pròxim.

2.2.2. Municipalisme de ruptura

En el marc municipalista, la sacsejada social i política del procés d'independència i les darreres vagues generals (3-O, 8-N, 8-M) han significat un canvi qualitatiu i quantitatiu important pel que fa a les potencialitats de l'autoorganització popular i la mobilització i un abans i un després en la consciència política d'una part important del país. Aquest canvi, que ha estat propiciat per les enormes mobilitzacions (mai vistes en anterioritat) i pel considerable i a vegades potent nivell d'autoorganització, també ha permès posar l'agenda política municipal en els fets nacionals i socials com no ho havia estat mai.

La conquesta dels carrers i la utilització de l'espai públic com a marc referencial de la nostra lluita són indestruïbles en la nostra pràctica política de ruptura a tots els nivells.

El municipalisme de ruptura ha de saber ressituar-se en aquesta nova situació. Ha de ser un espai obert, en moviment, mobilitzat, enxarxat en les dinàmiques nacionals: un espai polític en què les oligarquies locals, fins ara i des del 78, ben recol·locades en el panorama polític avui es trobin sacsejades, tensionades i orfes de referents nacionals vendibles a nivell local (com són els casos de CIU, PSC o el PP). I aquest saber-se ressituar, implica necessàriament ser allà on es decideixen coses.

El municipalisme de ruptura, entès com l'articulació de projectes polítics basats en la unitat popular i en la pluralitat d'actors que treballen per la transformació social, ha arrelat amb força al Principat de Catalunya, i té potencialitat de fer-ho també al conjunt dels Països Catalans. Al País Valencià, alguns exemples apunten cap aquesta direcció, i a la illa de Mallorca, hi ha un bon nombre d'experiències que segueixen la lògica política i organitzativa del municipalisme d'alliberament -assembleari, compromès amb els moviments populars i el dret a l'autodeterminació - amb el qual s'identifica la CUP.

Ara bé;

1. Hem de ser conscients que, tot i ser les institucions més properes a les persones, les estructures institucionals municipals presenten límits jurídics i polítics derivats de la seva pròpia arquitectura, i de la seva dependència del marc jurídic i administratiu dels estats. Els marcs institucionals i jurídics actuals no permeten propostes veritablement transformadores, ja que formen part de l'estructura de l'Estat espanyol, i estan pensats expressament per mantenir-nos sotmesos.

2. Hem de centrar els esforços del municipalisme en generar o reforçar pols d'esquerra rupturista que abracin una estratègia d'autoorganització popular com a element central de la seva acció política, lluny del ritme intens de la gestió diària institucional, a pobles, barris i ciutats. Hem de saber acostar, enxarxar entre elles i estructurar políticament el conjunt d'entitats i associacions que componen el riquíssim marc democràtic de base de la nostra comunitat.

3. Hem d'afrontar la participació institucional des de la lògica superadora de la gestió municipal de les engrunes que el marc juridicopolític de l'estat cedeix als municipis.

Entenem, doncs, que el germen de la nostra sobirania popular comença als espais de contrapoder polític municipals que sapiguem generar. Aquests espais volen ser de legalitat pròpia i diferenciada per al poble català. En conseqüència, els càrrecs electes esdevenen (primers) representants d'aquesta nova legalitat, d'aquesta nova realitat democràtica, que s'ha d'esdevenir a mesura que anem avançant en el procés d'alliberament.

Aquests espais de sobirania s'expressen primer en l'àmbit local o de base, però cal que plantegem propostes que gestionin la participació d'aquests electes en espais d'àmbit comarcal o veguerial, de territori, i finalment nacionals, que no siguin els que marca l'estructura política i jurídica dels estats que ens oprimeixen.

Per tot això, la nostra proposta de municipalisme de ruptura passa per:

1. Treballar per estar presents allà on la comunitat pren decisions, genera mobilitzacions, crea espais de contrapoder, ocupa espais de poder i fortifica les seves conquestes, socialitzant béns i valors, plantejant un treball coordinat amb altres forces polítiques que mantingui la independència de cada projecte però que ajudi també a la visualització d'un bloc que porti la voluntat popular a les institucions.

2. Treballar per a consolidar el municipalisme com a eina de transformació. D'una banda com a eina de ruptura que fugi de dinàmiques de mera gestió municipal, entenent que és aquesta la que ens permet avançar en el projecte de transformació; i de l'altra banda, consolidant el projecte de les sobiranes a totes les Assemblees Locals, tinguin o no presència a la institució, i treballant per teixir aliances polítiques a pobles, viles i ciutats que permetin sedimentar una alternativa de contrapoder i de sobiranes.

3. Treballar per impulsar i consolidar l'Assemblea Municipalista dels Països Catalans, entenent que la creació d'institucionalitat pròpia és imprescindible per sostenir un projecte de ruptura i per desplegar estructures que puguin operar en clau de contrapoder. L'Assemblea Municipalista dels Països Catalans ha de ser una realitat imminent, i ha de començar a caminar abans de finals del 2018 per a esdevenir un referent institucional en clau republicana.

2.2.3. Les Candidatures d'Unitat Popular als municipis

Les assemblees locals de la CUP es defineixen com a espais municipals de treball polític (social i institucional), d'esquerres i independentistes, que tenen com a objectius desenvolupar el projecte polític de la Unitat Popular i generar dinàmiques de contrapoder popular en l'àmbit municipal. A cada municipi caldrà generar espais de lluita institucional que siguin coherents amb la tasca feta fora de les institucions conjuntament amb l'Esquerra Independentista.

Han de ser la veu i la força, l'eina de visibilització a les institucions de la multitud de resistències concretes i de base contra les opressions i les arbitriarietats del sistema capitalista patriarcal d'arreu del territori.

- Han de ser dinamitzadores del debat públic i d'espais de decisió i compromís arrelats al territori i a la gent, de base assembleària i democràtica, absents de desigualtats i discriminacions. Han de treure la política i la democràcia dels despatxos i portar-la al carrer.
- Han de ser defensores d'un programa polític de construcció nacional i de transformació social, és a dir, de la Unitat Popular.
- Han de ser l'expressió que representi l'ecologisme més transformador i revolucionari, que s'enfronti als lobies energètics i vetlli per la preservació del territori i el clima.

Les assemblees locals de la CUP, des d'un punt de vista de treball d'assemblea, i més enllà de si tenen representació al ple, treballen, en el seu poble, barri o ciutat, amb uns objectius immediats i de pràctica diària:

- Acostar el funcionament assembleari de base, el compromís polític i l'activisme a àmplies capes de la població, apropant-les al treball organitzat i polític per la independència i el socialisme.
- Detectar les problemàtiques que van sorgint al poble i intentar treballar-les i donar-hi resposta, denunciant-ne alhora les causes profundes des d'una perspectiva de col·lectivitat, sobirania i corresponsabilitat.

- Posar al descobert els veritables mecanismes i interessos que s'amaguen darrera de les decisions polítiques o econòmiques de les institucions i que van en contra dels interessos de les classes populars.

- Actualitzar en allò que calgui el programa marc municipalista de la CUP fent èmfasi en el aspectes següents:

- Aquesta actualització ha de ser permeable a les noves lluites i necessitats que estan sorgint als PPCC.

- Aquesta actualització ha de reflectir la diversitat d'escales municipals que resumidament es poden dividir en municipis petits, mitjans i grans ciutats.

- Aquesta actualització ha d'incorporar com a base els temes tractats a la conferència municipalista.

La CUP ha treballat, i treballa encara, per esdevenir el referent en la lluita municipal de totes les persones independentistes i d'esquerres, així com de totes les lluites socials, polítiques i culturals del territori, a partir de l'enxarxament en peu d'igualtat amb tots aquests sectors, i amb l'objectiu d'incidir en les classes populars i fer-les partícips del projecte global d'alliberament i d'Unitat Popular que defensem.

2.2.4. Aliances

La CUP parteix d'una aliança estratègica amb l'Esquerra Independentista i amb els protagonistes del projecte d'Unitat Popular: els i les treballadores i les classes populars catalanes. Aquesta aliança es desplega en els tres àmbits que conformen el seu espai polític: l'Esquerra Independentista, el municipalisme alternatiu i els moviments socials.

La CUP ha d'esdevenir el referent polític institucional del teixit que configuren aquests sectors socials. Per aconseguir-ho, cal mantenir oberts els espais de configuració de discurs, reflexió política i acords estratègics amb els principals espais socials que d'una manera o altra es relacionen amb la CUP, ja sigui a nivell local, nacional o d'àmbit temàtic o sectorial.

- **Esquerra Independentista:** Cal que la CUP s'impliqui, al ritme i intensitat que en cada moment es consideri adient, en els espais compartits de l'Esquerra Independentista de base en el municipi i el territori, amb l'objectiu de contribuir a modelar-los i estructurar-los, alhora que fer-los servir com a espais de coordinació política per a generar discurs, discutir objectius i acordar campanyes. Les de la CUP han de ser les candidatures de l'Esquerra Independentista. La CUP guanya, si també guanya el conjunt de l'Esquerra Independentista.

- **Municipalisme alternatiu:** l'aposta estratègica per desplegar un municipalisme d'alliberament que pugui estructurar una extensa xarxa d'espais de contrapoder locals arrelats al territori i pròxims a la gent i a les lluites no és una aposta exclusiva de l'esquerra independentista, ni s'ha materialitzat tan sols en la CUP. El municipalisme d'unitat popular és un projecte que compta amb un ampli consens en els moviments socials i les esquerres rupturistes catalanes i que s'ha materialitzat també en nombroses candidatures populars. Algunes d'aquestes candidatures formen part d'altres projectes polítics que no comparteixen els objectius estratègics de la CUP. D'altres, en canvi, s'han constituït com a agrupacions d'electors o formen part circumstancialment de marques blanques municipals o bé s'han coordinat sota un mateix paraigües legal i organitzatiu, com les Candidatures Alternatives del Vallès. La CUP té una aliança estratègica a desplegar amb les candidatures municipalistes de la Països Catalans. La CUP ha de ser l'espai municipalista dels Països Catalans. La CUP guanya si també avança el municipalisme rupturista.

- **Moviments socials:** La CUP no fa política partidista, sinó partidària; prenem partit per les lluites dels moviments socials, les lluites pels drets, pel territori... La CUP no vol ni ha de voler mai utilitzar els moviments socials per tal de treure'n profit partidista i tenir-los

controlats. El que sí que vol, és fer d'altaveu de totes les lluites socials; la CUP es proposa a aquestes lluites i als moviments socials com a eina per vehicular a les institucions, si es creu necessari, les seves demandes i propostes. La CUP guanya si es reforcen els moviments socials com a espais autònoms i independents.

• **Moviment feminista:** als Països Catalans hi ha desenes de col·lectius feministes que treballen cada dia als seus barris, pobles i ciutats per una millora de les condicions de vida, en especial per a les dones. Arran de la Vaga General Feminista del 8M s'han creat comitès de vaga als nostres barris, pobles o llocs de treball, amb coordinació comarcal i nacional, hem creat i teixit aliances que no podem perdre. Aquests espais d'autoorganització en barris, viles i ciutats han de ser punta de llança per incorporar la perspectiva feminista en totes les lluites socials i que aquesta sigui un element indestruïble de la lluita d'alliberament nacional i social.

• **Moviment ecologista:** després d'intenses etapes de lluita contra l'energia nuclear, els transvassaments, l'especulació urbanística... el moviment ecologista viu un moment d'una certa desmobilització i d'apropament a determinades opcions polítiques. L'esquerra independentista mai no ha desenvolupat una política d'aliances amb el moviment ecologista i en alguns casos fins i tot s'ha enfrontat ideològicament a aquest moviment. L'actual situació de col·lapse climàtic i degradació ambiental ens està abocant a un punt de no retorn que fa que sigui imprescindible rellançar la lluita ecologista. En aquest sentit cal que l'esquerra independentista faci autocrítica de la seva manca de compromís en aquest camp i comenci a bastir les necessàries aliances amb el moviment ecologista i decreixentista per tal de plantar cara col·lectivament a una situació climàtica i ambiental que amenaça el futur de la pròpia humanitat.

Per tal d'eixamplar i fer créixer la Unitat Popular arreu del territori, caldrà teixir les aliances polítiques i estratègiques que siguin necessàries allà on es cregui convenient, sempre sobre la base de tres criteris fonamentals:

1. que s'articulin sota la forma de projectes assemblearis i de base amb l'objectiu de facilitar sempre l'apoderament popular, el seu caràcter democràtic, i per dificultar que siguin cooptats per estructures burocràtiques partidàries.
2. que s'adhereixin al projecte municipalista nacional de la CUP de cara a les eleccions de 2019 a través de la seva coalició electoral general, o bé que no sumin per cap altra coalició dels grans partits de l'esquerra o del sobiranisme.
3. amb l'objectiu de reforçar el compromís de la CUP i la seva militància amb el seu codi ètic, les militants de la CUP que s'integrin en projectes municipals més amplis a través de les seves assemblees locals hauran de seguir obligatòriament el codi ètic de la CUP en aquelles qüestions en què aquest sigui més restrictiu.

Realitzar un trobada de totes les candidatures on la CUP ha participat durant la legislatura en coalicions o projectes més amplis (tot i que es presentessin com a Poble Actiu).

Analitzar els avantatges i els inconvenients i poder produir una guia de com afrontar aquests debats als diferents municipis.

Aquesta trobada treballaria:

- Acords preelectorals (consecució dels acords i desenvolupament durant la legislatura).
- Acords postelectorals (consecució de la legislatura).

Aquesta trobada hauria de dur-se a terme la 2a o 3a setmana de juliol.

2.2.5. L'Assemblea Municipalista dels Països Catalans

L'AMPPCC és la nostra proposta per articular l'espai que ha d'actuar com a institució pròpia de sobirania nacional i d'exercici de contrapoder popular. Haurà de comptar amb un suport i una implantació territorial d'abast nacional i ha d'anar més enllà d'una assemblea de regidores i regidors dels Països Catalans.

Aquesta assemblea municipalista ha d'anar més enllà d'una assemblea de regidores i regidors dels Països Catalans i ha de recollir i aglutinar tots aquells espais que realitzen un treball municipal en clau rupturista o republicà, sigui des de les institucions o, sobretot, des dels seus teixits polític, econòmic i cultural, amb la finalitat d'impulsar iniciatives que vagin en la direcció de construir alternatives concretes i de futur al capitalisme patriarcal en molts àmbits diferents.

Els seus objectius:

- 1.** Creació d'un marc estable de treball per a l'execució, comunicació i coordinació de polítiques nacionals sorgides des de la base amb la voluntat d'entrellaçar representació institucional, moviment veïnal, col·lectius de base, teixit econòmic cooperatiu i social i xarxes culturals.
- 2.** Impuls i desplegament d'un conjunt de projectes que han de respondre a les necessitats de les classes populars i als objectius de construcció nacional, amb la participació de tota la diversitat d'agents participants d'aquesta institució.
- 3.** Creació d'una entitat nacional de base democràtica, en les estructures territorials de la qual hi puguin participar totes les persones escollides, en sufragi o assemblea i de forma democràtica, sense cap límit per procedència i/o tendència política.
- 4.** Esdevenir un marc polític representatiu nacional, republicà i legítim enfront de les autonomies i municipis intervinguts políticament, judicialment i econòmicament per l'Estat espanyol.
- 5.** Esdevenir un marc que superi la divisió administrativa, i per tant política, a què està sotmesa la nostra nació.

2.3. En el camp de les institucions

2.3.1. Al Parlament de Catalunya

La CUP ha de ressituar la seva activitat parlamentària adequant-se al nou cicle polític que s'obre, generant noves aliances dins i fora de la institució. És imprescindible continuar explicant que la República és una oportunitat de canvi per a les classes populars, i sumar gent al projecte republicà posant el focus de l'activitat parlamentària al servei del poder popular sense entrar en la política de despatxos.

És una realitat que l'actuació repressiva de l'Estat condiona l'acció política de tot l'independentisme, però no pot afectar a la iniciativa política de la CUP al Parlament. És més, la CUP té el deure de respondre a la repressió amb acció política, defensant de manera ferma el projecte de la República catalana i de l'Esquerra Independentista.

De l'anàlisi dels darrers mesos, la qüestió del poder n'és l'element central. Per tal de poder disposar de sobirania, és fonamental que el control dels serveis i dels principals sectors del país sigui públic i democràtic, per tal que la seva gestió i acció puguin respondre a les necessitats i a les voluntats de la ciutadania. El conflicte democràtic amb l'Estat només es dirimirà a partir de la capacitat que les institucions i el moviment popular demostrin per desbordar els marcs actuals imposats, i per tant, treballant amb una institució que acompanyi els processos de creació de contrapoder del moviment. És per això, que la CUP-CC ha de continuar treballant en clau de recuperació de la titularitat pública de serveis i sectors, tal com ja ha estat fent tant en l'àmbit municipal com en l'autonòmic.

Cal vincular el discurs de materialització de la República amb la garantia que les institucions i els serveis siguin de gestió pública i estiguin al servei de la ciutadania. No podem parlar d'independència o de república sense entomar de forma clara i precisa els mecanismes de control i gestió de tot allò indispensable per a la reproducció de la vida, perquè significa obviar, com hem vist que ha passat els darrers anys de processisme, que el control real de tots els àmbits vitals està determinat per la lògica del capital institucionalitzat i les seves institucions rectores, que tenen en els poders de l'Estat els valedors.

Cal treballar per generar legislació enfocada a recuperar la gestió pública i que permeti a la resta d'institucions –ajuntaments, consells comarcals, diputacions- caminar en aquesta direcció, malgrat les limitacions existents i demostrades en les passades legislatures. Algunes propostes han de ser:

- reivindicar i aplicar la Llei 24/2015 –suspesa pel Tribunal Constitucional– sobre habitatge i pobresa energètica, i totes les lleis suspeses o anul·lades que avancin en la protecció dels drets polítics i socials.
- treballar per la recuperació de la concessió pública de les autopistes; treballar per a la reversió de les retallades en sanitat, no renovant concerts i recuperant instal·lacions actualment utilitzades per a l'ús de les mútues i altres entitats privades, i recuperant la titularitat dels serveis externalitzats del SEM.
- treballar per socialitzar el discurs de la necessitat de la titularitat pública de recursos estratègics –energia– i revisar l'estat dels convenis i dels concerts;
- treballar per fer efectiva la creació d'una banca pública.
- treballar per a la recuperació de serveis vinculats a les cures i a la dependència, socio-sanitaris i residències de gent gran.
- treballar per generar un Marc Català de Relacions Laborals que modifiqui l'actual i generi un pacte al servei de les treballadores.
- treballar per la mobilització immediata, via expropiació per raons d'interès general i sense compensació, de tot el parc d'habitatges buits propietat de les entitats financeres i grans tenidors per incorporar-lo a un parc públic d'habitatge.
- Reivindicar accions en l'àmbit educatiu: rebaixa del 30% (com a mínim) de les taxes universitàries, tal com reclama una moció aprovada pel Parlament que no s'està complint; petició d'universitat pública gratuïta; defensa aferrissada de l'escola pública; fi dels concerts educatius i la doble xarxa d'escolarització.
- Exigir l'aplicació de la llei d'igualtat entre homes i dones sense les retallades del TC, demanant que s'apliquin protocols contra violències masclistes a tots els centres educatius.
- Recuperar la llei de canvi climàtic (suspesa pel Tribunal Constitucional i recentment aixecada parcialment la suspensió) i aplicar-la a Catalunya, gravant les activitats més contaminants i avançant cap a una economia totalment neutre en emissió de CO₂.

La materialització de la República ha d'anar lligada a iniciatives polítiques concretes enfocades a la recuperació de sobirania i a garantir les condicions materials de vida de les classes populars. És a dir, el desplegament del que, en la darrera campanya electoral, vam anomenar els Decrets de la Dignitat que posin les bases per aconseguir els drets socials i polítics, negats o retallats en anys d'autonomisme i amb l'ofensiva recentralitzadora de l'Estat.

A partir d'aquí, l'acció política parlamentària i la nostra tasca ara i aquí ha de ser la d'**una intensa campanya de propaganda per a substituir l'activitat normalitzada al Parlament i a tot el seu entramat institucional de comissions per una activitat intensiva al te-**

territori per acumular forces en favor de la República de l'1 d'octubre i un programa de Dignitat amb drets socials i polítics. Teixint aliances fora de l'àmbit parlamentari, cal que l'objectiu sigui acompanyar els moviments populars i el moviment polític en el seu objectiu de remuntar el cicle de mobilitzacions. Aquesta tasca es farà més enllà del territori autonòmic per construir les bases d'una alternativa política al conjunt dels Països Catalans.

Les línies de treball parlamentari no poden ser dinàmiques exclusivament circumscrites al GAP i al GP, ja que aleshores cauríem en el tecnocratism parlamentarista (intentar aconseguir petites esclatxes legals, generar bons discursos i poca cosa més). La dinàmica de treball parlamentari s'ha de basar en un triangle (Grup Parlamentari, Municipalisme i Moviment Popular) en el qual cada vèrtex jugarà un paper concret i alhora generarà de tensor.

El Grup Parlamentari: És qui juga al terreny de joc principal. Qui executa l'estratègia i qui aporta elements.

El municipalisme: El municipalisme no pot restar al marge de la política parlamentària ni usar-la només en defensa d'uns interessos concrets i puntuals a nivell local. Ha de tenir un paper actiu en totes aquelles problemàtiques (que són moltes) que els impliquen. Aquest paper ha de ser interpretat no de forma ritual (simples aprovacions de mocions o manifestos) sinó de forma proactiva: ser generadors de moviment popular local al voltant d'una problemàtica, prendre paper polític propi en una polèmica, generar espais de debat fora dels límits/disciplines dels grups parlamentaris.

Els moviments populars: És en ells on descansa la legitimitat popular del treball emprès i de les reivindicacions plantejades. No han de jugar un paper de comparsa sinó ser agents actius i tensors.

En aquest sentit cal prioritzar i distribuir les tasques parlamentàries segons les prioritats:

(a) El Ple del Parlament.- Aquest serà l'instrument d'acció parlamentària que servirà per a fer propostes que, d'acord amb el programa, i de forma coordinada amb els grups de treball de la CUP-CC i el mateix GAP puguin fer esdevenir el discurs polític i ideològic propi. La idea no perseguirà tant abordar plantejaments per tal que siguin aprovats per la majoria de la cambra, sinó situar aquelles qüestions que cal que acompanyin l'acció política d'un espai que no té cap altre grup parlamentari que en representi els seus interessos.

(b) Comissions parlamentàries.- En la jerarquia de prioritats, per davant de l'assistència i el treball a les comissions es prioritzarà l'agenda de les lluites. La vocació explícita de la CUP-CC no és convertir-se en un grup parlamentari més. Això no vol dir no assistir a les comissions, sinó posar-les en un segon terme o, simplement, prioritzar-ne en cada moment la seva importància.

Els papers de les diferents sectorials/entitats/organitzacions demanant la presència dels diputats i diputades de la CUP-CC a les comissions dificulta poder actuar al marge de la normalitat parlamentària. Cal trobar l'equilibri per prioritzar en quines compareixences i espais som presents i informar degudament de la nostra posició respecte les comissions i la nostra acció parlamentària.

Aquelles comissions que prioritzem no hem d'obligar-nos a assistir-hi el 100% sinó ser presents fora del Parlament el 100% de les lluites i en les votacions rellevants de cada comissió.

(c) Ponències de llei.- Intentarem assistir a totes les ponències de llei que es convoquin, tot i que de forma preferent a aquelles que es desprenen de la declaració aprovada el passat dia 9 de novembre. Es vetllarà per tal que les diputades puguin comptar amb el suport de grups de treball per cadascuna d'elles, i tot i que les compareixences d'experts i els debats en el seu sí seran prioritaris, es podrà absentar la presència pel fet que no es requereix votació i el contingut de les mateixes pot ser visionat amb posterioritat pel canal Parlament.

2.3.2. Als Ajuntaments

2.3.2.1. La nació completa

La proposta municipalista de la CUP preveu les realitats i conjuntures diferenciades dels territoris dels Països Catalans, i per tant, aquesta aposta municipalista és i ha de ser aplicable, de forma general, a tot arreu. Des de cada un dels territoris, fruit dels debats en els espais amplis que es puguin articular, es pot redefinir, afegir i fins i tot modificar part de la proposta, responnent a les realitats polítiques particulars a què hagin de respondre el programa, la campanya i/o la política d'aliances. Però no cal oblidar (no hauria de caldre recordar) que el marc general estratègic municipalista ha de ser el mateix.

Per la CUP, el conjunt de l'Esquerra Independentista, i els espais de la Unitat Popular, aquest any resulta clau afrontar la voluntat de ser presents en el conjunt dels Països Catalans, particularment i de forma immediata al País Valencià i a les Illes.

Per a cada territori caldrà elaborar un desplegament tàctic concret, amb una temporalització de les iniciatives i unes responsables per a cada cosa. D'això se n'encarregaran les assemblees del territori, conjuntament amb membres dels espais de coordinació nacional.

Caldrà convocar representants dels espais polítics de l'Esquerra Independentista, dels moviments socials i de candidatures municipals alternatives a una primera reunió de la que se'n pugui derivar una o més trobades àmplies (model TUP), que poden ser territorials. Caldrà crear un grup de treball, entès com un equip de persones amb noms i cognoms, provinent de les candidatures de les diferents assemblees del territori, i si és possible i es creu convenient, de persones externes (de moment) a la CUP.

Aquests grups o espais de treball, amb el suport de les estructures nacionals de la CUP, seran finalment els encarregats d'impulsar i portar a la pràctica la proposta municipalista de la CUP en el seu territori.

2.3.2.2. Concreció tàctica

Entenem el municipalisme, com ja s'ha dit amb anterioritat, no només com un àmbit geogràfic, sinó sobretot com una proposta de proximitat que permet el contacte i la intervenció directa de les persones en els assumptes que els afecten. També som conscients que serà en aquest àmbit on en els propers temps serem capaces d'acumular més força política i on podrem començar a desplegar exemples concrets que ens permetin visualitzar projectes de superació del capitalisme patriarcal, recuperació de sobirania i construcció republicana.

De la mateixa manera, la realitat demogràfica del nostre país és heterogènia i desequilibrada, i el municipalisme ens ha d'ajudar a equilibrar-la. Al llarg del territori trobem ciutats grans, mitjanes i petites, així com pobles i viles. Així, apostar per un model d'acció i gestió política que traslladi el pes de les decisions a les institucions més properes a la població permet construir un país on convisquin diferents realitats, respectant la idiosincràsia de cada realitat social, que es troba condicionada per diversos factors com el nombre d'habitants, els costums, les activitats econòmiques del municipi, l'entorn natural etc.

En aquest sentit, cal crear propostes que s'adeqüin al model de distribució demogràfica dels nostres territoris perquè sigui possible un desenvolupament que no agredeixi el medi ambient ni la qualitat de vida de les persones. Per això, cal que fem un debat en clau política sobre com imaginem i volem el disseny territorial que hem de construir col·lectivament en el marc de construcció republicana. Cal un debat sobre:

- Les característiques que ha de complir un nucli habitat per ser considerat un municipi.
- Les competències i el model de finançament que haurien de tenir els municipis.
- Com assegurem la igualtat en la prestació de serveis i en l'execució de polítiques públiques entre els municipis.
- Com garantim l'encaix de les diferents dinàmiques territorials perquè es complementin dins d'un mateix projecte de país.
- Com treballem en les estructures supramunicipals i com contribuïm a impulsar les vegueries com a espais de coordinació dels municipis en detriment de les diputacions, estructures imposades que han servit i serveixen de menjadora per a tots els partits polítics.
- Com dissenyem una política energètica, hídrica, territorial, de mobilitat, de consum responsable, de sobirania alimentària... comuna i que respecti els drets de la naturalesa i els drets ambientals de la ciutadania. Cal debatre de quina manera els municipis s'enfronten al poder dels oligopolis energètics i a les empreses de serveis que fan negoci amb els bens naturals comuns (aigua, sol, vent, energia solar...) i amb els serveis públics (gestió de residus, neteges...)

Assumint que el marc legal, econòmic i polític actual impedeix qualsevol política transformadora i republicana, som conscients que cal avançar, en determinats moments, a partir de processos que impliquin desobediència i conflicte amb el conjunt de poders que conformen l'Estat espanyol i el capitalisme patriarcal. La nostra proposta política s'ha de centrar en la consecució de les sobiranies (productiva, alimentària, energètica, residencial, cultural...) que han de ser guanyades, i en alguns casos recuperades, per la ciutadania en combinació amb el moviment popular.

Així, hem de continuar apostant per:

- Detectar des de la institució tots aquells processos transformadors ja existents i donar-hi tot el suport institucional per facilitar-ne el desenvolupament.
- En cas de no existir processos ja oberts o amb dinàmiques febles, la institució ha de jugar un paper dinamitzador de projectes que tinguin com a finalitat la consecució de sobiranies, generant dinàmiques col·lectives on conflueixin la participació directa de la institució i la participació política de les veïnes.

2.3.2.3. Horitzó eleccions Maig 2019

Els comicis del 2019 s'han de concebre dins d'una estratègia de construcció republicana i de transformació política i social, tot plantejant aquestes eleccions com un nou element de destitució del regim del 78.

Les eleccions municipals de 2019 es presenten en un context incert condicionat pel procés de ruptura amb l'Estat espanyol que malgrat s'intenti frenar, avortar o dilatar, sigui a través de la repressió de l'Estat o sigui en un Parlament submís, continua prenent força al carrer i continua mantenint obertes oportunitats per a l'alliberament i la justícia per als Països Catalans.

Podríem fer un paral·lelisme amb les municipals de 1931, que van donar lloc a una proclamació de la República Catalana, però en tot cas queda clar que allò que es pot votar en les properes municipals va molt més enllà de les polítiques locals, i poden donar lloc a una destitució del regim del 78 per donar lloc a un moment constituent d'una nova república.

Així doncs, des d'avui mateix -i més davant l'actual panorama parlamentari-, el municipalisme és més que mai (no ha deixat de ser-ho mai) un element central de l'estratègia que la Unitat Popular hem de desenvolupar arreu dels Països Catalans. I caldrà fer-ho tenint en compte el rol que cada candidatura juga en cada municipi -i les característiques d'aquest- per començar a

implementar aquest procés de ruptura, ja no sols amb l'Estat espanyol, sinó amb les estructures caciquils que tant la dreta regionalista com determinades autoanomenades esquerres institucionals porten construïnt des de fa dècades.

Aquest municipalisme va indistriablement lligat amb la construcció de la Unitat Popular, l'aliança d'aquelles que portem dècades patint les seves polítiques neoliberals, patriarcals i autonomistes, per plantejar una alternativa real a aquesta dominació, una aliança que cal reforçar i ampliar fins que no articuli tota la classe treballadora i la resta de classes populars.

Construir la Unitat Popular, però, no es pot reduir a ocupar el màxim de butaques al saló de plens com hem vist en aquests anys d'experiència a les institucions. És imprescindible desenvolupar una estratègia de construcció d'estructures de poder popular que permeti:

- gestar una massa crítica que faci créixer el projecte de la unitat popular,
- plantejar polítiques des del poble i des de l'ajuntament que siguin l'embrió d'aquest procés de transformació social, econòmica i política, que volem desenvolupar per construir una nova societat més justa i més lliure

Alhora, aquest projecte l'hem de desenvolupar partint de la realitat de cada barri, municipi i comarca, per tal de revertir aquelles problemàtiques socials, però també mediambientals, que ha generat el model desenvolupament capitalista al nostre país:

- desarticulació i progressiva destrucció per inanició del teixit econòmic, social i cultural de pobles i ciutats
- èxode rural i centralismes
- concentració de la indústria -i dels seus derivats i onseqüències- en determinats territoris
- terciarització de l'economia amb el seu conseqüent asfaltament de tota la nostra costa i desertització d'altres punts del territori
- gentrificació de les zones d'interès turístic

Partint de cadascuna d'aquestes múltiples realitats, sense oblidar que deriven d'un mateix origen causal, és com podem dibuixar el nou mapa i el nou model d'aquella República que volem construir des de la base, perquè doni resposta a les necessitats del conjunt de les classes populars.

Més enllà d'això, tot el treball institucional ha d'estar indefugiblement subordinat a la necessitat de teixir xarxes de solidaritat mútua que permeti fer front a l'escalada repressiva sense precedents per part de l'Estat espanyol, i no deixar d'apostar per la desobediència com un dels elements claus de l'estratègia que ens ha de permetre vèncer el pols que estem disputant al poder.

Avui la construcció de la plena sobirania, i de la independència com a instrument d'accés a aquesta plena sobirania, és una necessitat imprescindible per tal de donar resposta als límits que la Unió Europea del capital i la guerra i els estats espanyol i francès imposen sobre les possibilitats de donar resposta a les necessitats dels nostres pobles i ciutats i per acabar amb la deuterocràcia que avantposa els interessos econòmics del Capital a la subsistència de les classes populars i excloses dels drets de ciutadania. Cal, per tant, un procés constituent que doni peu a construir l'esquelet d'una nova República, per tal de poder resoldre aquestes limitacions.

I a tal efecte, només hi ha quatre apostes vàlides per avançar cap a aquesta nova realitat que volem construir:

- la construcció de la plena sobirania,
- la garantia i conquesta de nous drets socials i polítics per a les majories

- la participació de la classe treballadora i el conjunt de les classes populars com a garantia que la República que volem construir sorgeixi des del poble i sigui pensada per donar resposta a les seves necessitats
- uns pobles i unes ciutats vives, amb una economia, una societat i una cultura vives i al servei de les classes populars

En el context de l'aplicació concreta de l'article 155 per part de l'Estat espanyol, i de tota la repressió desfermada pels seus aparells judicials, policials i polítics, hem pogut constatar com la via parlamentària cap a l'exercici de l'autodeterminació s'ha manifestat com a insuficient, almenys en la forma en què s'ha concretat, que ha portat a xocar amb el mur de la intervenció constant de l'estat espanyol amb el seus tribunals i la seva maquinària repressiva i de control ideològic, i la pròpia incapacitat de l'independentisme hegemònic de disputar-li el poder a l'Estat espanyol.

És en aquest context que ens hem trobat, amb un parlament autonòmic més buit de sobirania que mai davant l'aplicació dels articles 135 i 155 de la Constitució espanyola, i l'ús per part de l'estat del FLA i dels Pressupostos Generals de l'Estat, que el municipalisme i les eleccions municipals de maig de 2019 es situïn en un lloc molt rellevant de l'articulació d'una estratègia i una alternativa de ruptura.

Això passa per l'impuls d'una acció municipal coordinada i desobedient, que ompli de contingut l'exercici del dret a l'autodeterminació i la construcció d'una nova república al conjunt dels Països Catalans, lluitant pels drets socials i polítics de la classe treballadora i les classes populars, lluitant contra l'explotació del capitalisme patriarcal i les seves conseqüències, i posant al centre de l'agenda política la municipalització de tots els serveis públics i la recuperació de les sobiranes des de dins i des de fora de les institucions.

Per fer real aquesta alternativa de ruptura, la construcció nacional dels Països Catalans pot ser el projecte que faci fracasar la reforma de l'Estat espanyol, entenent els Països Catalans com un projecte polític de millora de condicions materials de la classe treballadora i de les dones, els Països Catalans com l'alternativa de canvi que sumi tot el descontent generat per l'Estat espanyol de les autonomies. Amb aquesta finalitat la CUP ha de poder vertebrar-se com una organització plenament nacional.

Aquests objectius d'eixamplament de la Unitat Popular i de sumar en favor d'una alternativa de construcció nacional i de transformació social ha de condicionar centralment la conformació d'aliances per a la conformació de candidatures municipals, però també lògicament per a la conformació d'hipotètics acords de govern. En aquest sentit, les assemblees locals de la CUP han de combinar una lectura global i local de tots els factors que impliquin aquestes decisions, i és important que primi la lògica de país i de poble, per sobre de les lògiques partidistes. Però això no pot fer que es caigui en lògiques de submissió del projecte polític de la unitat popular als interessos d'altres partits i projectes polítics, ni tampoc que es subsumeixi, ni en l'anàlisi ni en la proposta, l'eix nacional a l'eix social, ni a la inversa.

Per aquests motius les aliances electorals s'hauran de conformar sempre d'acord amb projectes de poble i de ciutat que en cap cas menystinguin els horitzons de lluita per l'exercici de l'autodeterminació amb l'horitzó republicà i transformador sinó que els situï en el centre de la seva acció municipalista, d'acord amb lògiques assembleàries, i que en cap cas es subsumiran en les coalicions electorals de cap altra força política.

Així mateix, i en la línia de fer del projecte Republicà un bastió contra el feixisme i un projecte polític atractiu per a les classes populars, cal comptar amb la població migrada, tingui la situació administrativa que tingui, en la campanya electoral i en els projectes municipals.

Això es tradueix per una banda en fer una campanya específica de dret a vot de les persones migrades – a les municipals poden votar les persones que tenen permís de residència – de les candidatures de la CUP.

Per altra banda, en fer un esforç per garantir la presència de visions antiracistes en el si de les assemblees locals, consistòris, òrgans de representació i llistes electorals, que a través de persones amb trajectòries migratòries, expertes i/o trajectòria activista en aquest àmbit.

Finalment, en el compromís per part de les Assemblees Locals de desplegar una campanya nacional de municipis antiracistes, que permeti visibilitzar el compromís de l'Esquerra Independentista amb els drets polítics de totes les persones i que sigui una porta a la realització de polítiques efectives de garantia de drets i de desobediència, en el marc de les possibilitats de la Llei d'estrangeria.

La CUP s'emplaça, durant el 2018, a generar un debat en condicions sobre la postura de la organització al voltant de les properes eleccions al Parlament Europeu de maig de 2019. Un debat encarat a analitzar les condicions, possibles oportunitats i idoneïtats d'aquestes eleccions respecte a l'estratègia de l'organització per teixir aliances amb altres forces d'esquerres que permetin dibuixar un alternativa a nivell europeu, i denunciar la repressió política i regressió de drets fonamentals a l'Estat espanyol, i internacionalitzar el conflicte català.

2.4. Cap a un procés constituent

A la passada legislatura, el concepte de la unilateralitat institucional va ser un dels punts fonamentals en l'acció política governamental i parlamentària. Malgrat la potencialitat de la proposta desobedient que posava les institucions al centre de l'estratègia, actualment el marc no es configura en aquesta clau i continuar apostant per la unilateralitat institucional, segurament, no garanteix cap resultat en aquest sentit.

No obstant això, el concepte d'unilateralitat desobedient és, sens dubte, el camí històric per a la conquesta de drets i de construcció republicana. I, després de l'aprenentatge d'aquests mesos on el motor imprescindible ha sigut la ciutadania organitzada, és oportú situar el subjecte d'unilateralitat al moviment popular.

El Procés Constituent és la proposta política que interpel·la al subjecte polític popular com a eix central de la construcció republicana, i el multireferèndum és una fita que pot generar adhesions i cicles mobilitzadors. La CUP, com a actor central de la construcció republicana, ha de fer bandera de la demanda del multireferèndum com un element generador de moviment, autoorganització i marc republicà. Cal tenir en compte, però, com hem repetit en reiterades ocasions, que un Procés Constituent real i vinculant només té sentit i és realment útil si va acompanyat d'un procés de ruptura amb els marcs establerts. Si això no es produeix, podem caure en un "processisme màgic" i facilitar el discurs a aquells que parlen de procés constituent com a procés deliberatiu i no vinculant.

La fase decisòria del Procés Constituent recollirà els resultats del Multireferèndum, on s'haurà de donar resposta a totes les qüestions plantejades per la ciutadania durant el període de debat i com a mandat vinculant per al Parlament resultant d'unes noves eleccions, que esdevindrà l'Assemblea Constituent.

La CUP ha de promoure un procés constituent de base ciutadana i participat per el màxim de persones i col·lectius lligats als moviments populars, a les lluites socials i a la societat civil. Ha de ser d'implicació territorial, treballat en cada vila, barri i ciutat, i per això, en la fase participativa, els ajuntaments han d'impulsar i promoure debats constituents que comportin la participació de la societat civil i facilitar aquells recursos i espais necessaris per portar a terme el debat.

La militància de la CUP ha de tenir un paper actiu en el desplegament efectiu del procés constituent, defensant unes apostes de model de societat i país coherents amb la nostra proposta política. Per fer-ho, es poden organitzar jornades de debat intern (sectorial i interterritorial), així com treballar conjuntament jornades amb diferents moviments per a presentar un seguit de propostes bàsiques, i d'aquesta manera socialitzar també les nostres apostes.

Aquest desplegament, doncs, tan sols serà factible a través del reforçament de les organitzacions populars, de la mobilització i del protagonisme dels qui dia a dia lluiten i treballen en defensa del territori, l'educació, la sanitat, la igualtat de gènere, el dret a l'habitatge, la llengua i la cultura.

S'ha de garantir que, des de la institució i durant tot el període de debat, es faciliten tots aquells mitjans materials, administratius i polítics necessaris perquè es desenvolupi amb les màximes garanties.

2.5. Lluita antirepressiva

El nou cicle polític que s'ha obert conté un element troncal que modifica l'acció política: la repressió de l'Estat cap al moviment d'autodeterminació i cap a les veus dissidents i crítiques amb el règim del 78.

Entenem que la repressió ha vingut per quedar-se, i el moviment popular ha de repensar-se des d'aquesta lògica. El repte fonamental és que l'acció antirepressiva sigui motor d'acció política, i no de desmobilització, però que no copi la totalitat de la iniciativa política de la organització. La tradició antirepressiva als Països Catalans ha estat una escola d'acció col·lectiva, de pràctica desobedient i que ha resolt aspectes emocionals i econòmics de les persones i els col·lectius represaliats. Els grups de suport han estat eines que han permès generar respostes col·lectives a la dinàmica d'aïllament i de por que comporten els processos repressius. Cal que la CUP treballi amb el conjunt d'organitzacions de l'Esquerra Independentista i també amb el moviment popular per impulsar grups de suport arreu del territori (hi hagi o no persones investigades i encausades).

L'estratègia antirepressiva de les companyes de la CUP-CC imputades al macrojudici de país al Tribunal Suprem consisteix en dues opcions complementàries: l'exili com a forma d'internacionalitzar el conflicte, i l'ús del procés judicial com altaveu d'un judici polític. Ambdues estratègies comparteixen el reconeixement d'haver treballat per la materialització de la República, de voler continuar fent-ho i d'assenyalar la manca de garanties democràtiques dels tribunals espanyols. Aquest fet posa en contradicció l'Estat, ja que desvela la creació d'una macro causa que assenyalava a tot el moviment independentista.

D'altra banda, cal destacar com a resposta antirepressiva a incentivar, la no compareixença voluntària als jutjats en cas de citacions i requeriments, com es va fer en els casos de Vic, Berga, o més recentment a Tarragona. Aquesta opció també contribueix a evidenciar el caràcter massiu i antidemocràtic de la repressió de l'estat.

Així mateix, la campanya de l'Esquerra Independentista «Ni una més» fa de paraigües de tots els casos repressius que afecten a militants de l'Esquerra Independentista i dels CDR, i planteja una lògica de desafiament a la legitimitat política dels casos repressius.

Actualment, i veient la resta d'estratègies judicials d'altres persones imputades a la causa general contra l'independentisme i preveient més casos repressius de baixa intensitat, les companyes de la CUP i de l'Esquerra Independentista són un exemple d'honestedat i dignitat republicana, i ho hem de posar en valor com un vector d'acció política clau per al desgast a l'Estat. És important socialitzar el discurs que el judici al TS i la repressió de baixa intensitat a persones participants d'accions col·lectives per fer efectiu el dret a l'autodeterminació és un embat a tot el país -persegueix i assenyalava la voluntat col·lectiva d'exercir l'autodeterminació-, i que s'hi ha de respondre col·lectivament. Aquest enfocament, permet fer de la repressió un element de motor polític republicà, ser una pista d'aterratge per a altres persones represaliades que vulguin continuar construint la República i evidenciar la manca de garanties del macrojudici de país minvant, encara més, la legitimitat de l'estructura política i judicial espanyola.

En aquest sentit, cal impulsar la creació de col·lectius locals antifeixistes i de solidaritat antirepressiva per fer front a l'augment dels abusos de poder, de la repressió i de les agressions feixistes, de forma que a cada municipi o barri hi hagi un espai de referència on sentir-se acompanyada davant d'aquestes situacions.

Objectius:

- a. Neutralitzar els efectes de la repressió,
- b. Endegar campanyes agitatives i accions de solidaritat per respondre a la repressió amb acció política.
- c. Impartir formació antirepressiva i socialitzar els casos que hem viscut als Països Catalans.
- d. Generar espais de confiança i fer un acompanyament en el procés de reparació.
- e. Elaborar un protocol d'actuació davant de les agressions feixistes.
- f. Organitzar campanyes contra la presència de les forces d'ocupació. Socialització dels efectes de la seva presència.
- g. Impulsar iniciatives de converses entre veïnes per tal de contrarrestar els efectes de les campanyes de divisió social impulsades pel feixisme i l'espanyolisme.
- h. Vincular políticament i comunicativa altres casos repressius propers amb la naturalesa repressiva de l'Estat espanyol i la persecució d'idees.

2.6. Internacionalització del conflicte i del projecte de la República Catalana

La internacionalització de l'actuació repressiva de l'Estat (presos polítics, exiliats, persecució política, vulneració del dret a la llibertat d'expressió i de representació i participació política, amenaces, etc.) i del projecte de la República Catalana i dels Països Catalans han d'anar necessàriament juntes. El nostre projecte polític per a la República Catalana (democràtica, justa, igualitària on el benestar de la gent sigui allò que marqui la política) és contrari a la naturalesa de l'Estat espanyol (autoritari, sense separació de poders, allò que prima són els interessos de les elits i l'oligarquia).

La CUP és una organització política amb una dimensió municipalista en el seu origen que es complementa necessàriament amb una dimensió internacionalista. Som esquerra independentista i som esquerra internacionalista. Treballem a les comunitats catalanes de l'exterior per a mobilitzar-les i organitzar-les i, al mateix temps, teixim aliances i complicitats amb les esquerres arreu del món. En la situació que es troba el conflicte polític català, la CUP té una gran responsabilitat en la internacionalització del conflicte pel fet de ser la única de les organitzacions independentistes amb una fora organització exterior i pel fet de tenir la capacitat de poder obrir espais de cooperació i complicitat amb les esquerres d'arreu i per la nostra capacitat en la socialització arreu del discurs d'esquerres sobre la construcció de la República Catalana.

D'una banda, és important dedicar esforços i recursos en la divulgació i denúncia de la vulneració de drets democràtics bàsics per part de l'Estat espanyol, que es complementa amb el creixement de les forces d'extrema dreta al carrer, que no són res més que una eina de l'estat per arribar on no pot arribar amb el monopoli legal de la violència. De la mateixa manera, cal cercar aliances el més àmplies possibles que reconeixin el projecte de construcció d'una nova república com un pas endavant en la lluita dels pobles i dels i les treballadores per a la democràcia, la solidaritat i la pau en el context d'una comunitat internacional dominada pel dogma neoliberal de l'autoritarisme, els grans interessos econòmics i la guerra.

Entenent que en l'àmbit internacional podem obrir i aguditzar la crisi política de l'Estat espanyol, hem de centrar esforços en la denúncia internacional de la regressió de drets i llibertats a l'Estat, intentant buscar també el màxim de sentències condemnatòries contra l'Estat espanyol, implicant-hi així instàncies internacionals.

La via que hem obert a Ginebra és una oportunitat per fer de mirall de la repressió de l'Estat al cor d'Europa. La ciutat acull la seu de les Nacions Unides i tota una estructura de relators, organitzacions i altres actors dedicats a la defensa dels Drets Humans i a la difusió de casos repressius d'arreu del món. Al focus de Suïssa se li ha de sumar l'obert anteriorment a Bèlgica pels consellers i President exiliats i recentment al Regne Unit per la consellera Ponsatí.

2.6.1. A l'Estat espanyol

Pel que fa a l'Estat espanyol, cal coordinar l'acció política amb organitzacions polítiques d'esquerres, socials i sindicals. Aquesta és l'única manera d'obrir diferents fronts al govern espanyol, descongestionar la pressió policial i repressiva a Catalunya i reforçar les aliances per trencar el Règim del 78, que explota i oprimeix les classes populars de l'Estat i oprimeix els diferents pobles. L'obertura de diversos fronts de conflicte amb l'Estat espanyol seria una conjuntura favorable per culminar la República catalana, desemascarar encara més l'estat repressor i teixir noves aliances republicanes, eixamplant-ne el seu camp.

Per altra banda, només la CUP pot trencar amb la influència del discurs a l'exterior de les "esquerres espanyoles" (PODEMOS i IU) sobre la situació política a Catalunya. És imprescindible que la CUP pugui aportar la perspectiva d'esquerra rupturista en la construcció de la República catalana i fer front a la fal·làcia que aquestes «esquerres espanyoles» difonen respecta que aquest ha estat un procés pensat, impulsat i liderat en tot moment per la burgesia. Caldrà internacionalitzar el paper de la classe treballadora i la resta de classes populars en el camí cap a la República, així com els fruits en termes d'avenç social a nivell legislatiu durant aquests anys.

Així, cal estrènyer les relacions polítiques amb aquelles forces socials i polítiques que treballin per a la ruptura de l'Estat espanyol, des de Galiza, Euskal Herria, Castilla, Andalusia, entre d'altres. A banda, també són importants les relacions i l'intercanvi de coneixements i opinions amb el sindicalisme combatiu d'arreu de l'Estat. I impulsar un congrés dels pobles de l'Estat amb la gent de WithCatalonia, el sindicalisme combatiu, la que participa a la Plataforma 3 d'octubre... contra la repressió i per les llibertats.

2.6.2. Europa i Unió Europea

Després de l'1-O es va fer encara més evident que la UE i la Troica són institucions profundament antidemocràtiques, on els drets dels pobles són ignorats i trepitjats pels interessos del capital que defineixen les polítiques neoliberals d'austeritat dels estats-nació. La UE, com va passar amb el Referèndum de Grècia, va donar l'esquena al poble català. La UE així com altres institucions internacionals (FMI, BM, OTAN, OSCE...) no seran mai els garants del dret a l'autodeterminació del poble català. L'única opció de reconeixement de la República catalana passa per la solidaritat de la resta de pobles d'Europa i del món.

En aquest sentit, una gran part del poble català ha comprovat el fet antidemocràtic dels estaments europeus, cosa que hauríem de saber aprofitar per aprofundir en el discurs d'un canvi de model europeu. Som un fet diferencial, ja que al Regne Unit i a altres països qui abandera el discurs contra la Unió Europea són les dretes, tot i l'existència de moviments d'esquerres que malden per denunciar les polítiques austericides de la UE i la seva construcció al servei de les elits.

En el context europeu existeix una forta relació de centre i perifèries que marquen una gran desigualtat econòmica i social entre les regions. Mentre el centre d'Europa, concretament Alemanya, traça la trajectòria econòmica per mantenir l'enriquiment de les seves elits, les regions mediterrànies i de l'est es veuen empobrides i sotmeses als interessos d'aquestes. D'altra banda, però, les fan políticament més dinàmiques i interessants de cara a la construcció d'una alternativa política d'esquerres que defugi la idea del manteniment de l'Estat de Benestar.

Fora de les fronteres institucionals de la UE, hi ha una altra realitat conformada pels països nòrdics i bàltics, suposadament més compromesos en la defensa dels Drets Humans i que rebutgen de manera més explícita i frontal la vulneració de drets polítics i democràtics. Aquests poden ser països on trobar nous aliats per a la denúncia de la repressió i assetjament per part de l'Estat espanyol.

La Unió Europea va ser creada únicament i exclusiva per servir als interessos de les elits econòmiques, passant per sobre dels interessos col·lectius i de les classes populars. L'exercici de la plena sobirania popular requereix no només trencar amb les imposicions de l'Estat espanyol, sinó també de la UE i la Troica. Cal construir una alternativa on els pobles siguin considerats subjectes polítics amb plena sobirania.

D'altra banda, és un imperatiu generar sinergies i aliances amb altres actors polítics i socials europeus per tal de posar en evidència les estructures i institucions capitalistes generades per la UE, i dibuixar una alternativa que sigui capaç de donar resposta a les realitats polítiques dels pobles d'Europa i donar a conèixer el projecte de la Unitat Popular.

El trencament del propi marc de la Unió Europea també vindrà provocat per la creació de crisis internes en el si del territori europeu; per això cal teixir una xarxa d'aliances internacionalista entre tots els pobles d'Europa per tal d'unificar línies d'acció política útils per impugnar la manca de democràcia d'aquestes institucions. I especialment, centrar esforços en l'Estat francès per tal de visibilitzar la lluita de la Catalunya Nord.

Sobre l'auge del feixisme a Europa, cal explicar que la manca de respecte dels drets democràtics a la UE, la falta d'una alternativa política des de l'esquerra capaç de confrontar aquesta realitat i un sistema democràtic obsolet han facilitat el creixement de l'extrema dreta i del feixisme a Europa. Un feixisme que mai ha desaparegut i que s'estén des de fa anys no només en el si dels sistemes polítics dels estats que formen la UE, sinó també dins de les institucions que la representen i que legislen i pretenen governar el nostre dia a dia. Aquestes forces polítiques han construït un relat racista i islamòfob que ha calat en gran part de les societats.

La República catalana és clarament també una resposta antifeixista i antiracista imprescindible a Europa. Ho hem vist amb la resistència davant de la repressió de les institucions espanyoles i als carrers dels Països Catalans, així com en les diverses manifestacions per l'acollida de refugiades i contra el feixisme als carrers.

Desplegar la República catalana significaria la contribució a la construcció d'una alternativa política, econòmica i social no només pels pobles de l'Estat espanyol, sinó a la Mediterrània i a Europa. La lluita política cap a la construcció de la República catalana doncs, no té sentit si no s'entén també des d'aquesta perspectiva internacionalista que permet generar noves aliances de ruptura i obrir diferents fronts de canvi polític arreu.

Amb aquest propòsit, hem de treballar pel reconeixement explícit del dret a l'autodeterminació com a eina d'aprofundiment democràtic. Organització, junt amb organitzacions de l'esquerra europea i l'esquerra verda nòrdica, d'unes jornades europees sobre aprofundiment democràtic i dret a l'autodeterminació.

Cal tenir present que una part de la partida per un canvi de model de les societats europees es juga als Països Catalans, ja que aquí tenim l'oportunitat de construir un projecte emancipador i de pensar un model de societat diferent, que sigui la nostra contribució a l'alternativa a la resta de pobles d'Europa. La República catalana és una finestra d'oportunitat a Europa i cal ser conscients de la responsabilitat històrica que això representa

La proposta de la Unitat Popular respecte a les polítiques d'austeritat de la Troica i la UE és:

- Suspendre immediatament el pagament del deute i decretar l'impagament definitiu de la usura legalitzada, fins a resoldre les necessitats de les classes populars.

- Defensar la realització d'una auditoria popular del deute amb el suport de l'administració, que tindrà com a objectiu saber com i en què s'han gastat els recursos i fomentar un debat públic sobre l'origen de la llosa del deute i les seves conseqüències per a la vida de les classes populars. Aquesta auditoria també tindrà com a objectiu dirimir la il·legitimitat del deute i, en conseqüència, si el seu pagament ha de seguir recaient, com fins ara, en les classes populars a partir de la prioritització (obligada) del seu pagament abans que qualsevol política social.
- Potenciar una xarxa d'entitats i administracions públiques desobedients amb el deute.

2.6.3. Resta d'agents internacionals fora de la UE

La deshumanització del capitalisme patriarcal, accentuada els últims anys, fa més necessària que mai una coordinació entre moviments d'esquerres internacionals per tal de defensar-nos dels atacs a la sobirania dels pobles i als drets socials i polítics de la gent, i organitzar la solidaritat. Cal tenir iniciativa per fer front a l'imperialisme.

La República catalana ha de ser, doncs, la resposta a un context internacional dominat per l'autoritarisme dels estats, el dogma neoliberal, el poder dels grans interessos econòmics i la guerra. Ha de ser un pas endavant en la lluita dels pobles i de les treballadores per la democràcia, la solidaritat i la pau.

Per tal d'internacionalitzar el projecte d'Unitat Popular és important també reforçar el contacte i aprofundir els llaços amb diferents organitzacions internacionals, ja siguin organitzacions polítiques o moviments socials. En aquest sentit, en els propers mesos cal intensificar els contactes i la participació a espais tipus fòrums socials i les mobilitzacions contra les institucions financeres internacionals o altres entitats claus en el procés de globalització capitalista. Aquesta tasca ens ha de servir també per enfortir les aliances amb altres pobles i organitzacions anticapitalistes d'arreu.

També s'ha de desenvolupar un discurs a nivell català que tota tasca internacional és vàlida per la internacionalització del conflicte i pel reconeixement de la República, ja que hem de trencar amb la idea que només existeix un únic bloc d'aliats possibles.

En aquest sentit, apostem per intensificar les relacions amb els governs i les forces d'esquerra llatinoamericanes en un doble sentit: a) el seu recolzament a la República Catalana com a nou estat europeu partidari d'unes relacions internacionals justes i defensor de la plena sobirania dels pobles davant l'imperialisme; b) la definició, defensa i construcció d'un nou model econòmic, polític i social més just, igualitari i democràtic: el socialisme del S XXI.

ANNEX I

Assemblea Municipalista dels Països Catalans

Proposta marc, portada des de la CUP a altres agents per al debat i modificació si s'escau.

1. Context

1. 1. Anàlisi prèvia

En el procés obert de debat, mobilització i poder constituent, des de la CUP cerquem les fórmules per avançar conjuntament amb tots els territoris dels Països Catalans, cap a l'assoliment dels objectius polítics comuns, que són l'alliberament nacional dels Països Catalans i la transformació social cap a una societat igualitària, socialista i en equilibri respectuós amb l'entorn, a escala local, nacional i global.

Per fer-ho, el treball municipal, i la creació d'estructures d'autoorganització i decisió a nivell de barri i municipi és un objectiu estratègic. El municipalisme és una de les columnes vertebrals de la construcció de la unitat popular -en tant que l'organitza a nivell de masses, però sobretot a nivell territorial- entesa com un projecte polític rupturista i anticapitalista contraposat a la legalitat de les institucions europees i els estats opressors espanyol i francès, i als partits polítics i sindicats que hi participen. Una aposta estratègica per a la construcció nacional i la transformació social que entronca amb la tradició política i cultural de les classes populars catalanes, centrada en el municipi i el seu entorn territorial més pròxim.

Hem vist que l'aposta municipalista permet una política de proximitat que ens serveix per llegir més bé les necessitats i les aspiracions de la població així com avançar cap a l'apoderament popular a través de la participació política. De la mateixa manera, la realitat demogràfica del nostre país és heterogènia i desequilibrada i el municipalisme ens ajuda a afinar. Al llarg del territori trobem grans ciutats, mitjanes i petites com també pobles o viles. Apostar per un model d'acció i gestió política que traslladi el pes de les decisions a les institucions més properes a la població permet construir un país on convisquin diferents realitats respectant la idiosincràsia de cada realitat social fruit de la mida, l'activitat econòmica, etc.

Ara bé;

- a)** Hem de ser conscients que, tot i ser les institucions més properes a les persones, les estructures institucionals municipals presenten límits jurídics i polítics derivats de la seva pròpia arquitectura.
- b)** Hem d'afrontar la participació institucional des de la lògica superadora de la gestió municipal de les engrunes que el marc juridicopolític de l'estat cedeix als municipis.
- c)** Hem de generar pols d'esquerra rupturista a pobles, barris i ciutats que abracin una estratègia d'autoorganització popular com a element central de la seva acció política.
- d)** Hem de centrar els esforços des del municipalisme per generar o reforçar aquests espais d'autoorganització popular als barris, viles i ciutats, lluny del ritme intens de la gestió diària institucional.
- e)** Hem de saber acostar i estructurar políticament el conjunt d'entitats i associacions que componen el riquíssim marc democràtic de base de la nostra comunitat.
- f)** Hem d'elaborar i portar a la pràctica una proposta de marc institucional nacional que agrupi els i les representants escollits democràticament i/o assembleàriament en els diferents àmbits on el poble català els escull.

g) Els marcs institucional i jurídics actuals no permeten aquesta proposta, doncs són marcs que formen part de l'estructura de l'estat espanyol, expressament pensats per mantenir-nos sotmesos i no pas er alliberar-nos.

1.2. Espais de sobirania

Des d'aquesta perspectiva entenem que el germen de la nostra sobirania popular comença en els espais de contrapoder polític municipals que sapiguem generar. Aquests espais són estructures de legalitat pròpia i diferenciada per al poble català. En conseqüència, els càrrecs electes esdevenen (primers) representants d'aquesta nova legalitat, d'aquesta nova realitat democràtica que s'ha d'esdevenir a mesura que anem avançant en el procés d'alliberament.

Aquests espais de sobirania s'expressen primer en l'àmbit local o de base, però cal que plantegem propostes que gestionin la participació d'aquests electes en espais d'àmbit comarcal o veguerial, de territori i finalment nacionals, que no siguin els que marca l'estructura política i jurídica dels estats que ens oprimeixen.

L'AMPPCC és l'espai que actuarà com a institució pròpia de sobirania nacional i exercici de contrapoder popular. Haurà de comptar amb un suport i una implantació territorial realment d'abast nacional i ha d'anar més enllà d'una assemblea de regidores i regidors dels Països Catalans.

El nom de AMPPCC és això, només un nom (i unes sigles). L'emprarem durant tot aquest document de proposta però no té per què ser el definitiu. Tot i això, aquestes sigles ens permeten fugir de les possibles càrregues de connotació que s'hagin anat afegint a tot allò que porti declinacions de la paraula «república».

2. Assemblea Municipalista dels Països Catalans

2.1. Proposta política

La CUP impulsa la proposta política d'una Assemblea Municipalista dels Països Catalans, com a institució pròpia de sobirania nacional i exercici de contrapoder popular.

Aquesta assemblea municipalista ha d'anar més enllà d'una assemblea de regidores i regidors dels Països Catalans i hauria de recollir i aglutinar tots aquells espais que realitzen un treball municipal en clau rupturista o republicà, sigui des de les institucions o, sobretot, des dels seus teixits polític, econòmic i cultural, amb la finalitat d'impulsar iniciatives que vagin en la direcció de construir alternatives concretes i de futur al capitalisme patriarcal en molts àmbits diferents.

En aquest sentit cal crear propostes que s'adeqüin al model de distribució demogràfica dels nostres territoris perquè sigui possible un desenvolupament equilibrat de les propostes i estratègies en el conjunt dels territoris del país. La creació de la República Catalana obre la porta al debat territorial i per tant a repensar-lo. Per tot això, tenim pendent un debat en clau política sobre:

- Les característiques que ha de complir un nucli habitat per ser considerat un municipi i les competències i el model de finançament que haurien de tenir els municipis.
- Com assegurem la igualtat en la prestació de serveis i en l'execució de polítiques públiques entre els municipis, tot garantint l'encaix de les diferents dinàmiques territorials perquè es complementin dins d'un mateix projecte de país.
- Com aprofitem la presència en els ajuntaments per incrementar la politització, l'apoderament popular i la participació de la població més enllà del marc institucional.
- Com impulsem dinàmiques tendents a l'autosuficiència municipal avançant en les sobiranes alimentària i energètica.

2.2. Objectius de l'AMPPCC

- 1.** Creació d'un marc estable de treball per l'execució, comunicació i coordinació de polítiques nacionals sorgides des de la base amb la voluntat d'entrellaçar representació institucional, moviment veïnal, col·lectius de base, teixit econòmic cooperatiu i social i xarxes culturals.
- 2.** Impulsar i desplegar un conjunt de projectes que han de poder respondre a les necessitats de les classes populars i als objectius de construcció nacional, amb la participació de tota la diversitat d'agents participants d'aquesta institució.
- 3.** Creació de una entitat nacional de base democràtica, en les estructures territorials de la qual puguin participar totes les persones escollides en sufragi o assemblea de forma democràtica, sense cap límit per procedència i/o tendència política.
- 4.** Esdevenir un marc polític representatiu nacional, republicà i legítim enfront de les autonomies i municipis intervinguts política, judicial i econòmicament per l'estat espanyol.
- 5.** Esdevenir un marc que superi la divisió administrativa i per tant política a què està sotmesa la nostra nació.

2.3. Línies de treball de l'AMPPCC

Des de l'AMPPCC s'han d'impulsar projectes d'abast nacional. Aquests projectes han de poder ser compartits per tots els Països catalans i treballaran, almenys, els següents àmbits :

- 1. Polític:** Eines d'aprofundiment democràtic, de participació directa, de transparència, de control dels càrrecs públics, d'empoderament popular, de col·laboració i estructuració entre territoris.
- 2. Econòmic:** Anàlisi de la situació econòmica en tots els territoris. Eines i propostes de impuls dels models econòmics que desitgem compartits a nivell Països Catalans. Eines i propostes de mancomunació i mutualització entre territoris.
- 3. Social:** Anàlisi de la situació social en tots els territoris. Compartir propostes de millora de les realitats socials, etc.
- 4. Cultural:** Impuls de eines comunes i de polítiques comunes de defensa de la llengua; articulació de un espai cultural comú; articulació de una «indústria cultural» compartida i comuna; etc.
- 5. Ambiental:** Anàlisi del context ambiental als Països Catalans des d'una perspectiva municipalista i elaboració d'eines d'apoderament i de coordinació per a l'acció conjunta entre municipis i territoris en defensa del territori.

3. Articulació de la AMPPCC

3.1 Assemblees de càrrecs

L'Assemblea Municipalista del Països catalans s'articula al voltant dels representants electes de la ciutadania en sufragi directe i de les representants de les entitats democràtiques i assembleàries presents als territoris dels Països Catalans.

L'Assemblea Municipalista dels Països catalans s'articula a tres nivells: a nivell nacional (conjunt dels Països Catalans), a nivell dels territoris històrics (Principat, País Valencià, Illes) i a nivell comarcal, veguerial o similar.

Espais i àmbits de reunió i debat comarcals/veguerals que es reuneixen un cop a l'any com a mínim:

1. Assemblea Plenària d'electes: Amb dret d'assistència nominal de tots els regidors i regidores en exercici de la comarca. És la primera que es convoca i la que convoca formalment la primera assemblea de l'AMPPCC a un territori determinat. Convoca per tant a les entitats a aquesta primera assemblea.

2. Assemblea plenària sindical i sociolaboral: Amb dret d'assistència de tots els delegats sindicals, representants d'assemblees de treballadors i d'aturats i similars de la comarca.

3. Assemblea plenària d'entitats: Amb dret d'assistència de un representat per a a cada entitat registrada, adherida i al corrent del pagament de la quota de l'AMPPCC. Cal desenvolupar un reglament que reguli quines característiques ha de complir una entitat per formar part de l'AMPPCC.

4. Assemblea plenària d'adherits (possibilitat a debat): Assemblea on s'assisteix a títol individual. Cal desenvolupar un reglament que defineixi quines persones poden assistir.

Permanent comarcal: Formada representants escollits (a decidir el nombre) de les anteriors plenàries, es reuneix, com a mínim un cop cada trimestre. Convoca plenàries, i estableix les comissions de treball i el seu funcionament a nivell comarcal. Es relaciona amb la permanent territorial, on té dret a enviar-hi dos delegats, amb veu i vot.

3.2. Territoris històrics

En cadascun dels territoris històrics existirà una permanent territorial. En formaran part: dos delegats de cada comarca/vegueria, un home i una dona.

Crea, organitza i gestiona el correcte funcionament de les comissions de treball sectorials, que s'organitzen a partir de la realitat dels territoris històrics. Aquestes comissions sectorials seran, en un principi:

1. Comissió econòmica: Anàlisi de la situació econòmica en tots els territoris. Eines i propostes de impuls dels models econòmics que desitgem compartits a nivell Països Catalans. Eines i propostes de mancomunació i mutualització entre territoris.

2. Comissió Social: Anàlisi de la situació social en tots els territoris. Compartir propostes de millora de les realitats socials, etc.

3. Comissió Cultural: Impuls de eines comunes i de polítiques comunes de defensa de la llengua; articulació de un espai cultural comú; articulació de una «indústria cultural» compartida i comuna; etc.

Començaran a treballar paulatinament, en l'ordre que es cregui necessari, i han d'existir almenys en els tres territoris històrics mes grans: Principat, País Valencià i les illes.

3.3. Articulació Nacional

Un cop a l'any, congrés nacional amb dret a assistència de tots els membres de les permanents comarcals, procedents de les diferents plenàries d'electes sindicals, d'electes institucionals i de representants d'entitats.

Les comissions de treball sectorial dels territoris històrics es reuneixen i treballen nacionalment. Es fan reunions de coordinació de representants trimestral o semestralment.

3.4. Inici del treball

L' inici del treball al voltant de l'Assemblea serà tot just sigui aprovat el present document i en aquesta fase inicial es coordinarà i executarà des de l'estructura nacional a través d'un Comitè Promotor, tan per assegurar-ne la seva implantació com la seva ràpida activació.

El comitè promotor estarà integrat per persones d'arreu dels Països Catalans buscant sempre un equilibri en la composició que integri la feina municipalista amb potencial transformador en clau institucional, socioeconòmica, de defensa del territori, feminista, cultural, de defensa de la llengua etc.

El grup Promotor començarà a treballar en l'AMPPCC en les següents línies (completant el present document) :

- Definir un projecte concret i propi d'objectius i desplegament de l'AMPPCC a nivell nacional.
- Proposar un desplegament i articulació inicial a nivell comarcal i/o territorial
- Reunió de relacions polítiques amb agents polítics i socials del País Valencià i de les Illes per compartir la iniciativa i el projecte i veure'n la viabilitat, així com compartir la proposta inicial.
- Preparació de la primera trobada municipalista.
- Començar la tasca pròpiament dita de creació de les assemblees comarcals o d'illa, i de convocatòria de una primera assemblea d'electes a cada comarca/vegueria.

